

Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

*[Nummer 344 20. april, 2015] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]*

WWW.SOCIALISTER.DK

DER ER BRUG FOR ET OPRØR

- mod nedskæringer og fyringer
- mod kyniske arbejdsgivere
- mod angreb på arbejdsløse
- mod politikernes racisme

Valget løser intet – Bliv selv aktiv
Al forandring kommer fra neden
Bliv organiseret socialist

RØD OG BLÅ BLOK: ENIGE OM FLERE ANGREB

Reel forandring kommer fra neden, ikke fra løgnagtige og fremmedfjendske nedskærings-politikere

Læs side 4-5

STOP DEN RACISTISKE HETZ

Politikerne kører hetz mod muslimer og indvandrere for at splitte os og for at skjule deres magtesløshed

Læs side 6-7

OK15 OG KAMPEN I LUFTEN

Dårlige overenskomster og angrebene i flybranchen betyder, at initiativet må tilbage til folk på gulvet

Læs side 10-11

KVINDEUNDERTRYKKELSE

Kapitalismen har tvunget kvinder ud på arbejdsmarkedet – og ud i klassekampen

Læs side 15

"Det gik langsomt op for mig, at jeg ikke kunne redde verden ved kun at lave folkekøkken og skralde mad til hjemløse og have tre støttebørn i Afrika"

En ny IS/U'er interviewer to knapt så nye om IS/U, hvorfor de er medlemmer, og hvad man laver som aktiv.

Af Trond Poulsen

Vi sidder rundt om sofabordet i et kontorlokale på Nørrebro. Over for mig sidder Lærke Haveman og Sigurd Skov.

De er medlemmer af Internationale Socialister/ISU, begge meget aktive. Jeg har, som nyslået medlem af IS/U selv, sat mig for at spørge dem lidt om deres forhold til partiet, og hvad det betyder for dem.

Kan I ikke fortælle, hvem I er?

Sigurd (SS): Jeg er 20 år og studerer samfundsvidenskab på RUC.

Lærke(LH): Jeg er 17 og går i 2.g på Det Fri Gymnasium.

Hvor længe har I været medlem?

LH: Jeg har været medlem i 1½ år. Jeg blev rekrutteret på et avissalg foran Det Fri Gymnasium, da jeg lige var flyttet til København. Pludselig stod Anders med en avis og sagde: "Kom, det vil du gerne – det er megaspændende." Og jeg tænkte, at det ville jeg jo faktisk gerne.

SS: Jeg har også været medlem i omkring 1½ års tid. Jeg blev også rekrutteret på gymnasiet på Bornholm af selvsamme Anders, der var ude og snakke med en anden bornholmer. Og siden jeg mødte dem, har jeg været på. Jeg har været aktiv i København i omkring et halvt år.

Hvorfor valgte I at melde jer ind i IS/U?

LH: Da jeg mødte Anders, var jeg et sted, hvor jeg ikke havde taget så meget stilling til noget som helst.

Jeg havde en idé om, at jeg skulle ud og redde verden.

Men så fik jeg Socialistisk Arbejderavis og læste den og tænkte, at der var mange ting, som jeg ikke havde været nødt til at forstå før. Det gjorde mig nysgerrig, og jeg begyndte at komme til en hel masse afdelingsmøder og var med til demonstrationer og seminarer.

Langsomt gik det op for mig, at jeg ikke kunne redde verden ved kun at lave folkekøkken og skralde mad til hjemløse og have tre støttebørn i Afrika.

SS: Jeg begyndte, op gennem skolen, at interessere mig for venstreorienteret politik – og på Bornholm var der dengang en markant mangel på et godt udenomsparlamentarisk parti. Så jeg greb simpelthen chancen, da IS kom til øen og var så med til at starte lokalafdelingen op.

Var der nogen særlige mærkesager – eller var det bare, fordi det var et venstreorienteret projekt?

SS: Nej, men det ligger lidt i navnet "Internationale Socialister". Jeg havde på det tidspunkt allerede taget afstand fra det nyere Sovjetunionen, som jo også var undertrykkende i samme grad som kapitalisme, så måske blev jeg tiltrukket af hele det trotskistiske aspekt ved Internationale Socialister.

IS har en ideologisk klarhed, som jeg efterspørger

LH: Jeg tror at det, der tiltrak mig ved Internationale Socialister, var at der var nogle politiske aktiviteter, noget man gik ud og gjorde noget ved.

Jeg havde brug for at blive oplært og trukket igennem mere baggrundsviden om, hvordan verden er – og Internationale Socialister er for mig det parti på venstrefløjen, der har en ambition om give mig den dannelsesrejse.

Du kan stille spørgsmål, du kan læse, der er afdelingsmøder, hvor du lærer noget. Du udvikler dig.

SS: Samtidig er der også hele det aktivistiske aspekt hos Internationale Socialister, som jeg i hvert fald ikke synes, man finder hos så mange andre på venstrefløjen … IS har en ideologisk klarhed, som jeg efterspørger, og som er enormt vigtig for et revolutionært parti.

Så I kan godt kan lide, at der er en klar teoretisk linje?

SS: Jaah, men absolut også den praktiske vinkel. Som gode, gamle Engels også var ude i: "Praksis uden teori er blind, teori uden praksis er steril." Så det, at man har nogle afklarede overvejelser om, hvad det er, man har gang i, i praksis, er vigtigt. Og det formår IS i mine øjne.

LH: Også det at vi prøver at opbygge noget. Hvis vi skal bygge noget op, så skal vi starte med at bygge noget op der, hvor vi er. Jeg går på gymnasiet, og det er der, jeg sælger avisen.

Når man diskuterer med folk, bliver det jo også én, folk går til, når der sker ét eller andet. Jeg føler, at jeg er i gang med at uddanne mig selv til at vide, hvad jeg skal gøre, når der sker det eller andet.

SS: Man får et metodisk alternativ til reformismen og nogle andre muligheder end bare at sætte en stemme hvert andet år. Og så selvfølgeligt også vise, at man har et endemål, et alternativ til kapitalisme. I vores tilfælde er det endemål socialisme og arbejdermagt.

Hvordan er det med IS og enighed? Er der nogle emner, hvor I kan være uenige – og ville en uenighed være et problem?

SS: Altså, ikke som ISU'er. Man kan sagtens være ISU-støttemedlem og støtte linjen og blive klogere på nogle ting, uden at være enig i alting.

Som IS-medlem skal man nok være mere enig i de ideologiske og metodiske perspektiver. Men der er aldrig noget, man ikke kan diskutere. Der er ikke nogen tabuer.

LH: Vi er jo ideologisk set enige om det meste. Men der er jo også ting, hvor vi oplever uenighed – fx spørgsmålet om prostitution, hvor der internt er en uenighed og plads til det.

Det er vigtigt, at man tør stille de spørgsmål, der måtte være. Det synes jeg, at der er plads til i IS.

SS: Der er altid plads til forskellige retninger. Men jeg vil vove at påstå, at hvis man ikke er marxist, så vil man have det svært som IS'er. IS'ere er marxister. Jeg tror også på, at IS'ere er leninister og til en vis grad trotskister.

Har I et råd til folk, der overvejer at blive medlemmer?

SS: Hvis man bare ønsker at være ISU'er, så er det sådan set nok, at man ønsker at støtte den antiracistiske venstrefløj. Hvis man skal være IS'er, så skal man gøre op med sig selv, om man er antikapitalist eller ej, om man er marxist eller ej.

Det ville være forfærdeligt at vide, at verden bare er en tabt sag

LH: Man skal også gøre op med sig selv, hvad ens mål er. Ønsker man at bidrage til noget større, være med til at skabe en forandring.

SS: … at være med til at skabe forandring fra neden.

LH: Jah, kan vi sørge for, at vores børn ikke skal vokse op til den verden, vi har nu.

Jeg har tit den diskussion med folk, hvor de siger "vi startede også som socialister" – og så spørger jeg altid: "Hvorfor stoppede I? Synes I virkeligt, at den verden, vi lever i nu, er god nok? Synes I, at det er fint nok at stå op om morgenen og sælge jeres arbejdskraft uden at få halvdelen af jeres nytte tilbage i løn?"

SS: "Er det rart at være en del af en krigsførende nation og en imperialistisk verdensorden?"

LH: Det ville være forfærdeligt at vide, at verden bare er en tabt sag. Det har jeg ikke lyst til. Man skal gøre op med sig selv, hvad man vil, og om man tror på, at man kan forandre noget. For jeg tror på, at jeg kan forandre noget.

SS: Ja, og så skal man være klar på, at det handler om udenomsparlamentarisk, politisk arbejde. I IS er vi revolutionære og udenomsparlamentariske.

LH: Man skal synes, at det er fedt at læse avis og gå på gaden og møde andre – og fortælle dem, at der er en vej til et alternativ. Jeg vil selvfølgelig opfordre alle til at gå ind i et parti – jeg vil opfordre alle til at være med i dét her parti.

SS: Det antiracistiske arbejde er virkeligt også værd at nævne, for man føler, at man gør noget meningsfuldt. Især i disse præ-valgkampstider, hvor fx socialdemokraterne er ude med en hæslig kampagne. Her er der mulighed for at komme med et modsvar mod den racisme fra oven. Det modsvar er anti-racisme fra neden. Fra et stærkt fællesskab.

Interviewet er væsentligt forkortet – læs en længere udgave på socialister.dk

Det mener vi

Vi har brug for folk, der vil bygge op

60-70 procent af befolkningen var imod den snart afgående regerings dagpengeindgreb. Alligevel tog ingen i fagbevægelsen eller på venstrefløjen initiativ til en eneste demonstration i de 2 år, det tog at få indgrebet igennem.

Dette er måske det mest åbenlyse udtryk for det, der på skift hedder "fagbevægelsens krise", "bevægelsernes krise" og "venstrefløjens krise".

Et andet eksempel er lærerkonflikten i 2013. Selv ganske få sympati-strejker kunne have tvunget regeringen på retræte. Men de kom aldrig.

Hvad værre var: Ingen på den faglige eller parlamentariske venstrefløj argumenterede for sympatikonflikt. Ledelsen i Danmarks Lærerforening talte endda imod.

2006-7

Kontrasten til 2006-7 er slående.

Tre gange på 18 måneder indkaldte FOA m.fl. til demonstrationer mod Fogh-regeringens angreb. Hver gang mødte ca. 100.000 op til de såkaldte "velfærds-protester".

Protesterne – og de samtidige strejker – betød, at VKO i resten af regeringsperioden var væsentligt mere tilbageholdende med at angribe.

Det er under 10 år siden. Men det er glemt af de fleste, fordi man i de følgende år havde mere fokus på at få en anden regering end på konkret at bekæmpe nedskæringerne.

Efter VKO

Vi fik en anden regering – men ikke en anden politik. Nedskæringerne fortsatte.

Men det gjorde protesterne ikke. Det jo var "vores" regering, mente man i hvert fald i fagtoppen. Langt ud på venstrefløjen talte man om "vore venner i regeringen".

Det lød mere og mere utroværdigt for hver måned, der gik.

Efter Thorning-Corydon

Nu får vi snart igen en ny regering.

LO-formand Harald Børsting og FTF-forkvinde Bente Sorgenfrey er ved at forberede sig på "samarbejdet" med en kommende borgerlig regering – og støtter derfor ikke den socialdemokratiske valgkamp.

Men hvad med venstrefløjen? Skal vi, lige som under VKO, nu snart igen samles om at demonstrere for at komme af med en borgerlig regering?

Eller skal vi samles om at bekæmpe nedskæringer, fyringer, jagten på syge og arbejdsløse osv. – uanset hvilken farve, regeringen har?

Politik

Det er jo et 'politisk' spørgsmål. Og politik er netop det område, hvor det er gået helt galt for den faglige og politiske venstrefløj de seneste år.

Så længe man mest tror på forandringer 'fra oven', fra det parlamentariske sludrekammer, så er symbolske aktioner, medieoptræden og det at heppe på de 'rigtige' politikere det vigtigste.

Men det, vi har brug for, er at samle dem, der vil ***bygge op fra neden***.

Samle dem, som tror på, at det er almindelige arbejderes, studerendes, pensionisters, arbejdsløses egen aktivitet, der er nøglen til forandring.

Netværk på tværs

Der er masser af folk i fagbevægelsen, der uge efter uge kæmper for at holde bevægelsen i gang.

Men der er behov for at bygge netværk op, som samler folk på tværs af skoler og arbejdspladser – og på tværs af, om man primært kæmper mod racisme eller mod klimaforandringer eller krig.

Der er behov for et netværk for en anden politisk kurs.

En kurs, der vil bekæmpe enhver nedskæring uanset regering. En kurs, der vil samle folk til aktiv modstand, uanset om man er kvinde eller mand, faglært eller ufaglært, muslim, jøde eller noget tredje, offentligt eller privat ansat, studerende eller arbejdsløs osv.

Thorning eller Løkke – de er begge vore modstandere. Og de skal mødes med fælles kamp.

Det er ikke verdens letteste opgave. Men det er nødvendigt.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 15. april 2015 ISSN 1600-2687

Er valget ikke ligegyldigt?

Det kommende valg virker på mange måder ret ligegyldigt – for "rød" og "blå" blok fører grundlæggende samme politik.

Af Christine Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

Måske vil en borgerlig regerings hetz mod arbejdsløse, arbejdere og især mod muslimer og asylansøgere være hårdere end en socialdemokratisk regerings – selv om mange blev overraskede over de socialdemokratiske angreb. Men de to blokkes overordnede linje er den samme.

Så kan man ikke lige så godt vise sin foragt for det parlamentariske cirkus og lade være med at forholde sig til valget?

Nej. Selv om socialister skal være klare på, at vi ikke tror på forandring gennem parlamentet, er det alligevel vigtigt at vi forholder os til valgkampen.

Politisk platform

Under en valgkamp er der politiske diskussioner overalt – langt flere mennesker end normalt tænker politisk, indgår i politiske diskussioner, overvejer hvilke forandringer, de ønsker, og hvordan de kan skabes.

Socialister skal udnytte, at det er nemmere at tale politik med folk – vi skal snakke politik på vores skole, arbejdspladser, gå på gaden osv.

Valget giver os en politisk platform, som vi skal udnytte.

Forandring – hvordan?

Mange af dem, vi kommer i snak med, har svært ved at se et alternativ til nedskærings-politikken og hader måske politikerne. Ligesom os.

Valgkampen er vores mulighed for at komme ud til mange og vinde argumentet om, at forandring ikke kommer igennem parlamentet, men ved at almindelige mennesker organiserer sig og kæmper.

Vi kan bruge valgkampen til at opbygge styrke

Det gør vi ikke ved at hænge valgplakater op i lygtepæle, eller dele glitrende foldere ud for politikere der vil "ordne det hele for os".

For socialister er valgkampen en chance for at samle folk, som ønsker forandring. Fx ved at overbevise dem om, at de skal være med til at opbygge en kæmpende venstrefløj og blive aktive i Internationale Socialister.

Men også ved at trække dem med i fælles aktivitet: Internationale Socialister støtter Racismefri Bys valgkampagne, som ikke har som formål at få valgt bestemte politikere ind.

Den har til formål at samle alle dem, som har fået nok af politikernes racisme, til en modkampagne. Og dermed skabe en anti-racistisk bevægelse, der står stærkere efter valgkampen.

De ting er de vigtigste, socialister kan gøre i den kommende valgkamp.

Og så gå ned og stem ...

Derudover opfordrer vi også til at stemme på Enhedslisten. I sig selv vil det ikke gøre den store forskel. Nedskæringspolitikerne vil også være i flertal efter valget.

Men mange stemmer til Enhedslisten vil øge selvtillliden hos dem, der er modstandere af nedskæringer og racisme.

Selv om det ikke er det vigtigste, du kan gøre under valgkampen – så gå alligevel ned og stem på Enhedslisten.

Men brug især valgkampen til at trække nye folk med i aktivitet – og med som organiseret socialist.

Gå med i Internationale Socialister/ISU

Vi har brug for dig, hvis du vil være aktiv. Og vi har brug for dig, hvis du bare vil støtte. Internationale Socialisters Ungdom kører frem til slutningen af april en medlemskampagne. Hvis du er under 30, kan du for 75 kr. om året blive medlem af ISU. Som medlem får du Socialistisk Arbejderavis med i prisen. Tilbuddet gælder selvfølgelig hele året!

Meld dig ind på socialister.dk/medlem

Rød og blå blok: Enige om flere angreb

Regeringens nyliberale reformpolitik har fået nye støtter i erhvervslivet og rosende ord fra arbejdsgiverne i Dansk Industri og den rabiate borgerlige tænketank, CEPOS.

af Bo Nielsen

Corydon har indvarslet overgangen fra velfærdsstat til konkurrencestat.

Udviklingen i Socialdemokratiet illustreres af, at partiets nye folketingskandidat på Bornholm er forhenværende direktør i Dansk Industri, Lars Goldschmidt.

Industribossen udtaler, at han "fortsat vil arbejde for erhvervslivets vilkår", og:

"De reformer, der skal laves, skulle måske laves hurtigere. Mange af de tiltag, der er truffet, har haft den rigtige retning, men har bare været for små."

Venstre kunne næppe have sagt det bedre.

- Der er da heller ikke det store at slås om for de to blokke. De er begge enige om det vigtigste i krisepolitikken:
- 'Det skal kunne betale sig at arbejde'. Dvs. at arbejdsløse piskes med nedskæringer i kontanthjælp og dagpenge, og tvinges ud i nyttejobs/lønpresseri.
- De offentlige budgetter må ikke vokse. Dvs. tommelskruer på kommunernes økonomi og balancerede budgetter – såkaldt 'økonomisk ansvarlighed'. Resultatet er nedskæringer og fyringer.
- Racisme. På politikersprog kaldet 'en stram udlændingepolitik'. Indvandrere og flygtninge opfattes som en belastning, og muslimer mistænkeliggøres dagligt.

Derfor forsvarer Venstres Martin Geertsen arbejdsgivernes ret til at diskriminere imod kvinder med tørklæde. "Det er jo markedet," forklarer Geertsen.

Og derfor hænger Socialdemokratiet indvandrere og flygtninge ud som dovne nassere i en storstilet plakatkampagne med ordene "Kommer du til Danmark, skal du arbejde."

Og derfor angriber blå bloks racistiske kamphund, Dansk Folkeparti, straks kampagnen og anklager S for ikke at være racister – og overbyder med, at Danmark må bryde med menneskerettighederne for at forhindre indvandrere i at komme til Danmark.

Hvad har rød blok gjort?

S-SF kom til magten på løfter om velfærd. Hundredtusinder af arbejdere håbede på forandring.

Af Bo Nielsen

Men allerede med de første meldinger stod det klart, at krisepolitikken skulle blive nyliberal:

"Udgangspunktet for regeringen er VK-regeringens økonomiske politik i bredeste forstand," hed det i regeringsgrundlaget.

Det var ikke 'de bredeste skuldre', der skulle løfte, men et klasseløst 'vi'.

Løntilbageholdenhed blev skrevet ind i grundlaget og satte kursen for de kommende års politik.

SF-skatteministeren Thor Möger Petersens første handling blev en 'rød' skattereform, hvor den lovede millionærskat blev erstattet med skattelettelser for de rige.

"Det skal kunne betale sig at arbejde." Uligheden blev øget.

Reform-amok

Regeringen gik "reformamok" og gennemførte de borgerliges og De Radikales efterlønsreform, slagtede dagpengene og gennemførte angreb på angreb på arbejderklassen – hovedsageligt på de arbejdsløse.

De faglige ledere var stumme. Det var deres regering, der angreb deres medlemmer.

Regeringen kaldte det en sejr, da et flertal i Folketinget i maj 2012 stemte for Europagten – en nedskærings-spændetrøje, som Danmark, der ikke er et euroland, frivilligt tiltrådte.

Oppositionsleder Lars Løkke havde måneder i forvejen udtalt:

"Aftalen ligger i direkte forlængelse af den reformlinje, jeg lagde for dansk politik. Så den bør Danmark tilslutte sig."

Den politik, Søvndal forud for valget havde kaldt "velfærdsmassakre", blev nu forsvaret af SF-formanden som "et nyt venstreorienteret reformprojekt" – "moderne socialisme". **Different name – same shit.**

Hvad vil blå blok?

Hver gang regeringen har sagt, at flere skal i arbejde, har Venstre og LA skruet op for hetzen – de arbejdsløse er dovne og har sugerøret langt nede i de fælles kasser.

Af Bo Nielsen

Til trods for regeringens nul-vækst finanslove mener V, LA og Konservative, at regeringen lader den offentlige sektor vokse uhæmmet. De vil hellere give skattelettelser til de rige og vennerne i erhvervslivet.

Derfor skal Danmarks konkurrenceevne styrkes, siger Venstre. Og derfor skal det kunne betale sig at arbejde. Og derfor skal den offentlige sektor effektiviseres.

Det er politikersprog for, at arbejdsløse og syge skal rammes hårdere, og for at lønnen skal ned. Og for mere måle-tyranni i det offentlige, hvor de ansatte skal løbe stærkere.

Der skal konkurreres med privat, uorganiseret lønpresseri, så mere kan udliciteres og blive til privat profit – såkaldt "vækst".

De fattige er grådige

I konkurrencen med den nyliberale regering er der blevet skruet op for syndebukke-retorikken. De arbejdsløse er ikke bare dovne, de er også mega-grådige, må vi forstå.

Omkring 9.100 kontanthjælpsmodtagere modtager over 300.000 kr. brutto i samlede ydelser fra staten, påstod LA. En løgn, som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd dog hurtigt skød ned.

Næsten en halv million kr. kan et arbejdsløst ægtepar med tre børn få, hylede Venstre forarget i en annoncekampagne. Men kunne ikke lige finde på nogen eksempler, da kritikere spurgte "hvem?"

Så pludselig var kampagnen 'bare' rettet imod arbejdsløse indvandrere!

Således bindes de to store syndebukke-temaer sammen. Racismen tjener en vigtig funktion i magthavernes del-og-hersk strategier.

Forandring kommer fra neden

Angrebene fra politikere, arbejdsgivere og medier stoppes ikke af et kryds på en stemmeseddel.

Jørn Andersen

Valgkampen har længe været i gang. Men rød og blå blok er ikke et valg mellem forskellige politikker. Det er kun et valg mellem hvem, der skal gennemføre den.

SRSF-regeringen fortsatte VKO-regeringens politik – bare værre.

En ny regering med Grådig-Lars i spidsen (og Dansk Folkeparti med afgørende indflydelse) vil fortsætte Thornings angreb – og forsøge at gøre dem værre.

Stem Ø

Enhedslisten er det eneste parti, der igen og igen har stemt mod nedskæringerne, angrebene på indvandrere og flygtninge, indgrebet i lærernes overenskomst, dagpengeforringelserne osv.

Der har været nogle 'smuttere': EL har stemt for 3 ud af 4 af Corydons finanslove. En Libyen-krig. Angrebene på børnepenge til 'østarbejdere' har bestemt ikke været kønt.

Men for alle andre partier – fra SF til DF – har det været omvendt: Her har undtagelsen været, når de har stemt imod forringelserne.

Derfor opfordrer vi til at stemme på Enhedslisten når valget kommer.

Flere stemmer til Ø vil signalere, at flere ønsker mere modstand mod Løkkes og Thornings angreb.

Vigtigere end et kryds

Men om du stemmer SF, Ø eller Å – eller undlader at stemme – er ikke den vigtigste diskussion.

Nedskæringer, fyringer og politiker-racismen stoppes ikke af et kryds.

Angrebene skyldes ikke politikernes grådighed. De skiftende regeringer tjener udenoms-parlamentariske interesser: Flere penge til arbejdsgiverne og de rige, så de kan "klare sig i konkurrencen"' med kapitalister i andre lande – hvor regeringerne også angriber.

Svaret er modstand og solidaritet. Mellem offentligt og privat ansatte. Mellem arbejdende og arbejdsløse. Mellem indfødte og indvandrere. – Og mellem arbejdere på tværs af grænser.

Bliv organiseret socialist. Vær med til at bygge modstand mod magthaverne – og solidaritet fra neden.

Forandring kommer fra neden
Det er systemet der er rådden
- ikke kun politikerne
Giv racismen et modsvar
– lad ikke racismen splitte os
Fælles modstand mod nedskæringer
– lad arbejdsgiverne og de rige betale
Sæt dit x ved liste Ø
– men modstand mod politikere og bosser kræver mere end et kryds. Derfor:

Bliv organiseret socialist
www.socialister.dk

For hvem er Alternativet et alternativ?

Hvad har det nye parti at tilbyde de mange, der ønsker et opgør med det etablerede politiske system og den såkaldte "nødvendighedens politik"?

Af Lars Henrik Carlskov

I spidsen for Alternativet står Uffe Elbæk, der måtte træde tilbage som kulturminister pga. nepotisme-anklager.

Han har beskrevet partiet som "mere rødt, mere solidarisk og mere iværksætter-agtigt" end De Radikale, men nærmere dette partis "grundrødder", dog "i en ny tid". Han vil desuden kombinere "det bedste" fra Liberal Alliance og Enhedslisten.

Altså en form for mellemvej mellem nyliberalisme og socialisme. Som i socialliberalisme og et borgerligt parti som f.eks. De Radikale, hvor Elbæk og en række af Alternativets andre topfolk da også kommer fra.

Modsat De Radikale ønsker Alternativet dog et opgør med stadig økonomisk vækst som samfundsmål.

Desværre forestiller man sig det muligt uden et brud med historiens mægtigste vækstmaskine, dvs. den globale kapitalistiske produktionsmåde.

Fanget i vækstmaskinen

Vækst-tvangen er således en del af selve kapitalismens DNA. Marx definerede kapital som "selvekspanderende værdi". Pga. konkurrencen med andre virksomheder må enhver virksomhed vokse eller bukke under.

Det gælder også for kapitalismen som helhed, hvor faldende eller negativ vækst er lig med krise.

Ifølge Alternativets partiprogram er "småjusteringer og symptombehandling" ikke nok. Desværre vil partiets politik netop blot betyde en justering, ikke en afskaffelse, af kapitalistisk klimaødelæggelse og biosfærisk nedsmeltning.

Det gælder forslag om finansskat, stærkere kapitalkontrol samt forbud mod hedgefonde, kapitalfonde og diverse finansielle instrumenter.

Det gælder også forslag om et "fuldt reserve"-banksystem (hvor udlån ikke må overstige indlån) og opdeling af finanssektoren mellem "almindelige" erhvervsbanker og andre finansielle institutioner.

Intet af dette er f.eks. mere vidtgående end den socialliberale økonom Keynes' berømte forslag om "aktiv dødshjælp" til rentenyderne og socialisering af investeringerne.

Middelklassen som ideal

Ifølge Alternativet tvang finanssektoren "hele den globale økonomi i knæ". Reelt var det dog blot den umiddelbart udløsende årsag.

Den dybereliggende årsag var det fald i produktionssektorens profitrater i de ledende kapitalistiske økonomier, som efter 70'ernes krise førte til en voldsom opsvulmning af investeringer i finanssektoren.

Profitratens fald var til gengæld en konsekvens af konkurrencen, hvor virksomhederne som nævnt må foretage stadigt større investeringer.

Alternativet foreslår desuden en skat, hvor miljøbelastningen indgår i vareprisen, så "markedsmekanismerne fungerer korrekt". "Andels- og kooperationsbevægelsen" skal "genopfindes" i den nye "fjerde sektor", dvs. "det bedste" fra den "private, den offentlige og den frivillige" sektor.

Små "grønne" virksomheder er idealet. Alternativets ideal er middelklassen/småborgerskabet.

Det går bl.a. igen i ønsket om øget støtte til grupper som kioskejere etc. og "kreative erhverv" (den såkaldte "kreative klasse"). Desværre viser netop andelsbevægelsen tydeligt, hvordan enhver virksomhed enten må tilpasse sig markedet eller forsvinde (tænk f.eks. Arla).

"Ny politisk kultur" eller systemskifte?

Alternativet ønsker "en ny politisk kultur", der skal fjerne den historisk høje mistillid til politikerne. Bl.a. skal et vist antal online-stemmer betyde, at lovforslag behandles i Folketinget.

Men den "nødvendighedens politik", der er årsag til politikerleden, skyldes i sidste ende, at uden et brud med kapitalismen vil presset fra finansmarkederne tvinge politikere – uanset partifarve – til at føre den politik, investorerne ønsker.

Alternativet "tror på det gode i os alle", men har desværre intet blik for de klasseinteresser, som blokerer for omstilling til bæredygtighed.

Partiet forestiller sig, at omstillingen skal ske via de eksisterende politiske institutioner såsom Folketinget, EU og Verdenshandelsorganisationen (WTO). Det svarer nogenlunde til at ville reformere den katolske kirke til at være protestantisk.

Alternativet er i bedste fald et alternativ for den mellemklasse af små virksomhedsejere, der bliver presset af konkurrencen fra storkapitalen. Men deres chance for at vokse fra små til større kapitalister er i forvejen minimal.

Som alle andre småborgerlige partier vil Alternativet vakle mellem de stærke klasser: Kapitalen og arbejderklassen. For sidstnævnte har Alternativet intet at tilbyde.

Spørgsmål til Nationalpartiet

Internationale Socialister/ISU støtter Nationalpartiets meget velbegrundede og tiltrængte kritik af levebrødspolitikerne og den racistiske indvandrerhetz.

Af Konni Nørlem

Vi støtter deres formål om at lave en humanistisk redefinition af danskhed og danske værdier. Og vi støtter deres krav om at få Danmark ud af NATO og stoppe Danmarks krigsdeltagelse i Mellemøsten.

Og mange af os er fans af Yahya Hassan som lyriker. Han er tankevækkende, provokerende, rammende og super humanistisk.

Ikke borgerligt – men hvad så?

Men samtidig er Nationalpartiet ikke et socialistisk parti. "Nationalpartiet er ikke et borgerligt parti, men et parti for borgerne og for nationen," siger Yahya Hassan.

Vil det sige, at Nationalpartiet vil tage ansvar for nedskærings-finanslove? For danske virksomheders konkurrenceevne? Pisa-undersøgelser i skolerne? Og i det hele taget konkurrence-staten og dens kapitalistiske logik?

Og betyder fraværet af et klasseperspektiv i Nationalpartiet, at de vil deltage i jagten på underklassen og arbejderklassen som resten af de "social-liberale" partier har gang i?

Yahya Hassan siger et andet sted, at folk med anden etnisk baggrund ikke skal have lov til at bosætte sig i fx Gellerup Parken (som han kalder et parallelsamfund), men skal "bosættes" i udkants-Danmark.

Hvor blev frihedsrettighederne af?

Spørgsmålet til Nationalpartiet er, om deres kritik af det politiske system og de siddende politikere holder længere, end til de selv kommer på magten?

Antiracismen har brug for en ny venstrefløj

SF'eren Leif Donbæk skriver på sin blog på Modkraft.dk et forsvar for indkøb af kampfly for 30 mia. kr.!

Af Jesper Juul Mikkelsen

"At stille det op som om at Danmark kan klare sig uden for NATO og EU, og uden et luftvåben er usolidarisk, egoistisk og pinligt naivt" skriver han.

Et sådan indlæg fra et medlem af SF siger desværre rigtig meget om tilstanden på den danske venstrefløj.

Et politisk kollaps. En tandløs venstrefløj, der har accepteret hele rammen og blot søger at fordele smulerne fra de riges bord en smule anderledes.

Der er brug for at genskabe en kæmpende venstrefløj, som har et andet perspektiv end administration af det bestående system.

Til venstre for venstrefløjen

I løbet af arbejdet med opbygningen af Racismefri By og kampagnen "Velkommen til muslimer og flygtninge" er vi blevet opmærksomme på en vigtig ting: Nemlig at folk, vi møder på gaden, i skolen, uden for moskeen, på arbejdet osv., ofte har en stor trang til vise, at de er imod politikerne, især deres racisme.

En stor anti-racistisk bevægelse er mulig

Racismen, som kommer fra politikerne, er med til at vise, hvor umenneskeligt deres system og menneskesyn er. På den mest kyniske måde afviser man at tage imod flygtninge fordi det angiveligt er for dyrt. Samtidig er der råd til nye kampfly.

Man udråber med fuldt overlæg en gruppe som syndebukke for at få os på bunden af samfundet til at slås mod hinanden. Den kynisme er der mange, der ikke vil stå model til.

Derfor er det muligt at opbygge en stor anti-racistisk bevægelse. Politikernes kynisme harmonerer ikke med vores behov for at bevare vores menneskelighed.

Det er muligt at møde mange anti-racister, fordi politikernes fortælling om de fremmede og muslimerne ikke passer med vores levede virkelighed.

På skolen, i bydelen eller på arbejdspladsen møder vi "de fremmede" og muslimerne som kolleger og kammerater, mennesker som vi er solidariske med.

At være anti-racist og socialist hænger sammen

Man kan godt være en god anti-racist uden at være socialist.

Men vi, der ønsker at bygge en bevægelse, der svarer igen mod politikernes og toppen af samfundets racisme, har brug for at kunne give nogle modsvar.

De svar bliver mere klare og tydelige, hvis man er med på, at vi har brug for et helt andet samfund, hvor det er menneskers behov, som er i centrum, og ikke som nu virksomhedernes profit og konkurrenceevne.

Som anti-racister skal vi kunne svare på, hvorfor magthaverne bruger islamofobi, og hvorfra den kommer.

Her har socialister de bedste svar: Krigene i Mellemøsten har ikke handlet om at indføre demokrati, men om at kontrollere olien. For at bombe disse fjerne lande har man haft brug for et fjendebillede, og her starter hetzen mod muslimer.

Denne hetz er så blevet videreført som en ondskabsfuld racisme mod de muslimer, der bor her.

Når magthaverne siger, der ikke er råd til flygtninge, så har vi brug for svar.

Socialister ved at vi aldrig har været rigere som samfund. Vi har aldrig før i menneskets historie produceret så meget overskud.

Problemet er ikke, om der er råd til at tage imod flygtninge. Problemet er, at velstanden i et kapitalistisk system er ekstremt ulige fordelt. Derfor skal vi kræve at pengene til at hjælpe flygtninge bliver taget, hvor de er – nemlig fra de rige.

Socialister ved fra historien at magthaverne altid har forsøgt at skabe splid for selv at blive på magten.

Det er derfor nødvendigt for anti-racister at svare klart igen mod splittelse og kæmpe for sammenhold.

Vi ønsker som anti-racister at stå sammen med de grupper, som bliver lagt for had af samfundets top.

Vi ved, at hvis anti-racister ikke rækker hånden ud mod de hetzede grupper, vil racismen betyde, at de mest undertrykte, som fx muslimerne, vil isolere sig. Isolation er en helt naturlig reaktion, når man bliver udsat for systematisk had.

Fra kritik til handling

Aktive anti-racister ved, at det ikke er nok at have de rigtige ideer.

Vi ved, at vi er oppe imod nogle stærke modstandere med millioner på kontoen, med reklamer ved ethvert busstoppested i landet, med fri adgang til journalisternes mikrofoner. Vore modstandere er magthavere, som har politi og erhvervslivet på deres side.

Det er ikke nok blot at stemme til næste valg. Vi har brug for at skabe sammenhold mellem de grupper, som fra systemets side er opdelte og adskilte.

For at pege i en anden retning end vores magthavere, har vi brug for handling, for at skabe en samfundsmæssig bevægelse, som siger fra over for den mainstream-politik, som bygger på opdeling og undertrykkelse.

Organiseret socialist

Socialister har de bedste bud på, hvordan vi opbygger en anti-racistisk bevægelse. Fordi vi ikke accepterer det system, racismen udspringer fra. Fordi vi ved, at vi er oppe imod en enorm modstander. Og fordi vi ved, at vores klasse, arbejderklassen i sin mangfoldighed, er umådelig stærk, hvis vi ikke slås indbyrdes.

Mange starter i politik med at være aktive mod racisme. Men hvis vi skal fjerne grundlaget for racismen, må vi også slås mod velfærds-forringelser, mod krig og klimaødelæggelse osv. – kort sagt: Vi må slås på mange fronter.

Vi må slås for et helt andet system – for at arbejderklassen tager magten.

Det kan man ikke gøre alene, men kun sammen med andre – som organiseret socialist.

Politikernes hetz-kampagne – en tidslinje

Uge for uge forsøger de politiske partier at overgå hinanden.

1. marts: Venstre lancerer sin kampagne om kontanthjælpsfamilier, der hævdes at kunne få udbetalt 454.215 kr. om året fra staten. Partiets retsordfører Karsten Lauritzen forklarer, at den er rettet mod "indvandrere".

21. marts: "Kommer du til Danmark, skal du arbejde" og "Stramme asylregler og flere krav til indvandrere" lyder overskrifterne i socialdemokratisk annonceoffensiv.

5. april: Dansk Folkeparti kræver, at flygtninge først skal kunne blive sammenført med deres familie efter 5 år. Partiets udlændingeordfører Martin Henriksen kalder det "den mest markante stramning i dansk asyl- og udlændingepolitik siden 2002".

13. april: Den foreløbige kulmination kommer fra De Konservative, der kæmper desperat for at holde sig over 4 pct. i meningsmålingerne: "STOP NAZI-ISLAMISME" står der med store bogstaver i deres reklamer i bybilledet og medierne.

... og valget er ikke engang udskrevet endnu!

Vi står sammen!

Antiracistisk kampagne i valgkampen

Racismefri By vil under valgkampen skabe et rum for alle os, som ikke vil acceptere, at politikerne bruger muslimer, østarbejdere, flygtninge eller andre medborgere som syndebukke.

Når valget er udskrevet, mødes vi med alle de anti-racister, som vil være med til at skabe et aktivistisk modsvar kl 19.00 for at sætte vores anti-racistiske kampagne i gang.

Vi vil ikke acceptere, at politikerne beskylder mennesker på flugt for at ødelægge velfærden, mens de selvsamme politikere år for år sælger ud, giver skattelettelser til de rigeste i samfundet og skærer ned i vores velfærdssystem.

Vi vil ikke acceptere, at arbejdsgiverne forringer vores fælles løn og arbejdsforhold og giver østarbejderne skylden. Vi skal alle stå sammen for bedre forhold, løn og overenskomst.

Vi vil ikke acceptere, at vores muslimske kolleger, klassekammerater og naboer bliver udråbt som en trussel og fjenden af dansk kultur.

Politikerne bruge racisme til at aflede almindelige menneskers vrede, til at gøre os bange for hinanden, til at splitte os. De bruger racismen som et dække over en råd-den politik.

Racismefri Bys valgkamp-plan i København

Lørdagshappenings

Vi har besluttet at lave store happenings valgkampens tre lørdage. Vi vil mødes med bannere, dele løbesedler ud, hænge plakater op, høre politisk musik, holder taler og informerer hinanden om ugens aktiviteter.

Fælles demonstration mod racisme

Vi ønsker at indkalde til demonstration for sammenhold mod racisme. Vi indkalder til et selvstændigt møde, hvor de, som vil være med til at skabe en demonstration, kan være med til at sætte rammen for dagen.

Protestér mod racistiske politikere

På de valgmøder, hvor de mest ekstreme racistiske politikere optræder, vil vi markere vores utilfredshed og opfordre til at gøre protesterne synlige uden for og under valgmødet.

Vi vil også løbende arrangere mindre uddelinger, cafe-arrangementer og andre aktioner.

Hvis du vil vide mere eller være aktiv så kontakt Jesper på 6168 3616, eller se mere på facebook.com/fascismefrit og racismefriby.dk

Når man bor i et konservativt glashus

"Stop naziislamisme" hedder det i Det Konservative Folkepartis nye valgkampagne.

Men hvem var det, der sympatiserede med nazismen i 1930'erne? Hvem var det, der i regering sendte kongehuset og adskillige ministre ned for at fedte for regimet i Saudi-Arabien, hvis wahhabistiske ideologi både Islamisk Stat og al-Qaeda bygger på?

Lars Henrik Carlskov har lavet et forslag til en plakat, der kommunikerer de konservatives budskab lidt klarere.

21. marts:

International aktionsdag

Den 21. marts var i år den internationale aktionsdag mod racisme og fascisme – indkaldt fra KEERFA i Grækenland (bevægelsen mod racisme og den fascistiske trussel).

Demonstrationen fandt sted i mange lande og byer i Europa – og hele verden. Langt flere steder end sidste år var der demonstrationer på aktionsdagen.
Her er spots fra nogle af stederne.

Grækenland

Dagen blev markeret i 4 byer. I Athen gik 10.000 på gaden. Repræsentanter fra fagforeninger, immigrant-organisationer, venstrefløjs-organisationer og KEERFA talte, før demonstrationen gik til Syntagma-pladsen, hvor der var koncert.
Tilstedeværelsen af immigranter fra Pakistan, Bangladesh, Afrika og andre steder i verden var massiv, og disse demonstranter var særdeles aktive og synlige i demonstrationen.
Bannere og paroler fra de mange lokalafdelinger af KEERFA proklamerede den antiracistiske og antifascistiske bevægelses krav.
Demonstrationen havde et ungt og aktivistisk udtryk, og studenter- og elevorganisationer fyldte godt med deres blokke i demoen.

Storbritannien

I London, Glasgow og Cardiff gik i alt 15.000 på gaden under parolerne "Nej til at gøre immigranter til syndebukke, nej til islamofobi, nej til antisemitisme, ja til mangfoldighed". Vreden rettede sig også imod udvisninger, det racistiske UKIP og diskrimination mod romaer.
Demonstrationerne var unge og militante – og flere muslimer end sidste år deltog.
Talerne var aktivister, politikere, og fagforeningsledere. Fagforeningerne havde spillet en rolle i at mobilisere til dagen, som var arrangeret af Unite Against Fascism.

Frankrig

125 organisationer var gået sammen om at indkalde til demonstrationer i Paris, Toulouse, Avignon og 15 andre byer, som samlede flere tusinde demonstranter.

21. marts i København:

Aktiviteterne fortsætter

400 mennesker trodsede 21. marts den bidende kulde og gik i demonstration i København under parolen "Flygtninge og muslimer er velkomne!"

Af Christine Bergen

Demonstrationen tiltrak mange unge og en del muslimer. Den havde et klart udtryk med livlige kampråb, bannere og skilte.
Demonstrationen var arrangeret af Racismefri By, Børnebørn for Asyl, København for Mangfoldighed, Internationale Socialister og SUF.
Op til demonstrationen havde vi været ude med mere end 12.000 løbesedler og 2.000 plakater på gader og uddannelsessteder. Overalt blev vi taget godt imod.
Vi fik opbygget mobiliserings-grupper på nogle få uddannelsessteder, og fik samlet mange aktivister som tog ansvar for at forberede demonstrationen. En del af dem har ikke været politisk aktive før – og alle er vi enige om at fortsætte aktiviteterne.

Hvad nu?

Af de 400 demonstranter er et stort lag nye gode aktivister – der vil være med til at styrke kampen mod racisme.
Racismefri By bliver det forum, som vil prøve at samle anti-racister til fælles handling. Valgkampen er på trapperne – og den betyder en optrapning af politikernes racistiske syndebukkepolitik.
Racismefri By vil være medarrangør af en demonstration mod racisme sidste lørdag under valgkampen.
Desuden sætter vi gang i en antiracistisk kampagne "Vi står sammen" – med løbeseddelsuddelinger, plakater, aktioner, møder.

Gør dig til en del af Racismefri Bys arbejde, få mere info og se kommende aktiviteter på facebook.com/fascismefrit – sammen kan vi udfordre racismen!

Odense:

Racismen fik det røde kort

Vi demonstrerede under sloganet: Giv racismen det røde kort.

Af Frank Rasmussen, Racismefri By Odense

Vi opfordrede til at sige fra overfor racisme, som rammer alle minoriteter, især muslimer og asylansøgere.
Racismen skaber syndebukke for problemerne i samfundet. Vi skal ikke lade os splitte, vi har brug for sammenhold.
Omkring 15 aktivister uddelte 5000 flyers og 300 plakater for demonstrationen på uddannelsessteder og gaden, og vi blev rigtig godt modtaget alle vegne.

Debatmøde

Vi afholdt et offentligt møde på Syddansk Universitet før demonstrationen, og samlede 30 studerende og andre interesserede til en livlig debat.
Demonstrationens talere gav et klart antiracistisk og mangfoldigt udtryk.

Dansk-afghaneren Afshil Farokh fra Mangfoldighedsrådet i Odense, Geneviéve Desportes fra et lokalt flygtningenetværk, Rikke Schultz fra Bedsteforældre for asyl, Frank Rasmussen fra Racismefri By og Amir Hussain fra Muslimsk Studenter Union.
Vi samlede omkring 100 mennesker.
Racismefri By – Odense for Mangfoldighed fortsætter med at bygge sit netværk større og stærkere. Præcist hvordan er vi i gang med at finde ud af.

Vi du støtte, have info om aktiviteter eller være aktiv gå til: facebook.com/mangfoldigodense

Venstrefløjen må bekæmpe SYRIZAs kompromisser

I to måneder har EU og Den Europæiske Centralbank (ECB) lagt pres på Grækenlands nye SYRIZA-ledede regering. Et begreb tættere på virkeligheden ville nok være afpresning.

Af Panos Garganas, foto: Joanna Popolo, Flickr

Ifølge den "aftale", der blev underskrevet af den tidligere konservative regering, skulle Grækenland modtage sidste rate af den anden redningspakke på 7,2 milliarder euro (54 milliarder kr.). Pengene skulle ikke bruges på løn eller pension, men ville gå direkte tilbage til Grækenlands kreditorer.

Den Internationale Valutafond (IMF) skal modtage 5,3 milliarder euro (40 milliarder kr.) frem til juni og ECB 6,7 milliarder euro (50 milliarder kr.) til sommer. Men "Eurogruppens" finansministre nægter at give pengene til den nye regering.

De kræver, at SYRIZA dropper sine valgløfter og tilpasser sit program til den samme blanding af nedskæringer og privatiseringer.

Oven i dette har ECB indført et juridisk forbud mod, at græske banker må købe statsobligationer – gæld – fra den græske stat.

I realiteten tvinger de SYRIZA-regeringen til at anvende midler, der er beregnet på sundhedsvæsenet, universiteter og kommuner, til at betale afdrag til IMF.

Logikken

Hvad er logikken i dette? Er det, fordi økonomien er i en værre tilstand, end den var sidste år? Svaret er nej. De europæiske institutioner er enige med regeringen om, at økonomien vil vokse svagt i år, og budgettet vil have et overskud på 1,5 procent af bruttonationalproduktet (BNP).

Vil denne form for pres gør den græske gæld bæredygtig? Svaret er igen nej. Uden en reduktion af gælden ville økonomien skulle skabe meget høje budgetoverskud i så lang tid, at ingen tror på, at det er en mulighed.

Årsagerne til EU's pres er politiske. Arbejdernes modstand mod stramninger i Grækenland har gjort de traditionelle regerings-partier magtesløse.

Det socialdemokratiske PASOK har været i regering længere end noget andet parti, siden militærregimet faldt sammen i 1974. Nu er PASOK tæt på spærregrænsen på 3 procent for at komme i parlament. Det konservative Nyt Demokrati er 20 procent efter SYRIZA i meningsmålingerne.

EU-institutionerne er i realiteten systemets vogtere for den græske herskende klasse, og sikrer, at venstrefløjen bliver tæmmet.

SYRIZAs ledelse er ved at tilpasse sig dette. Den har droppet kravet om blot en delvis eftergivelse af gælden. Den har erklæret, at det at holde Grækenland inden for eurozonen er en topprioritet.

Efter at premierminister Alexis Tsipras mødte den tyske kansler Angela Merkel i Berlin, forelagde regeringen en "liste over reformer" til Eurogruppen. Det hele foregår i en ånd af at styrke det offentlige budgetoverskud gennem nedskæringer og privatiseringer.

For at bevise sin gode vilje sagde vicepremierminister Yannis Dragasakis sidste fredag, at regeringen vil sælge sin 67 procent andel i havnen i Piræus. Dette bryder et valgløfte om ikke at sælge havnen, som SYRIZA gentog, da de blev valgt.

Modstand

Der er modstand mod denne tilpasning. Havnearbejdernes fagforeninger er rasende over salget af havnen. ERT Mediearbejdere fra den statslige TV-station, ERT, fra Thessalonika kommer til Athen i næste uge sammen med andre grupper, såsom cementarbejdere fra Chalkida, for at kræve deres jobs tilbage. Den antikapitalistiske venstre-koalition, ANTARSYA, støtter disse kampe og argumenterer for et brud med euroen og annullering af gælden.

Nogle kommentatorer siger, at SYRIZA ikke har mandat til at bryde med euroen. Men mange af de samme stemmer tilføjer så, at det at opgive sine valgløfter af hensyn til at blive i euroen er "et fornuftigt kompromis".

Tilsyneladende kræver det at bryde valgløfterne ikke et særligt mandat, men at bryde med bankfolkenes Europa er et "nationalistisk, tredje-verdens"-perspektiv.

Det viser alt sammen, at den parlamentariske vej til forandring er en direkte vej til kompromis. At opfylde arbejdernes krav og bryde med EU-afpresningen betyder, at venstrefløjen har brug for en revolutionær strategi væk fra den gamle parlamentariske visdom.

Panos Garganas er ledende medlem af det græske Socialistisk Arbejderparti (SEK) og den anti-kapitalistiske koalition ANTARSYA samt redaktør af SEK's avis, Arbejder-Solidaritet.

Oversat fra Socialist Worker (UK), nr. 2447, 31. marts 2015.

Strejker på vej mod det nazistiske Gyldent Daggry

Det græske fagforbund for offentligt ansatte, ADEDY, har indkaldt til en 4-timers strejke mandag den 20. april, så arbejdere kan samles uden for retssagen mod det fascistiske Gyldent Daggry.

Af Dave Sewell

Næsten 70 medlemmer af Gyldent Daggry står til fængselsstraf, herunder partiledere, politifolk og alle Gyldent Daggrys parlamentsmedlemmer.

Organisationen har været forbundet med racistiske angreb og gennembankning af politiske modstandere, herunder mord på migrant-arbejderen, Shehzad Luqman, og den anti-fascistiske rapper, Pavlos Fyssas.

Strejker og protester anført af den antifascistiske organisation KEERFA tvang den tidligere konservativt-ledede regering til at love en undersøgelse af partiet.

Denne undersøgelse fandt et organiseret hierarki, der ledede angrebene og "langsigtet infiltrering" af politiet og efterretningstjenesterne. Men de konservative blev ved med at udskyde retssagen.

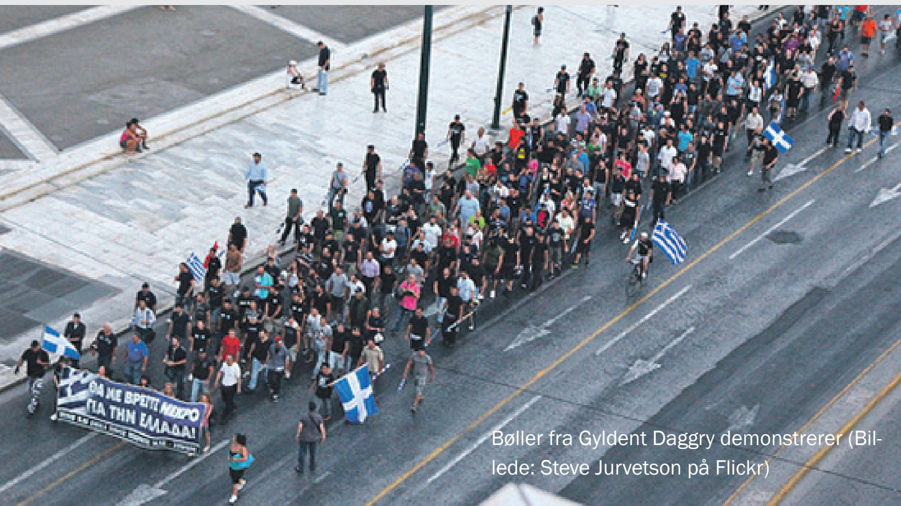
Fasthold presset

Venstrepartiet SYRIZA, som nu leder den græske regering, er splittet over, hvordan man skal forholde sig til Gyldent Daggry.

Mange af partiets aktivister vil slutte sig til protesterne. Men nogle SYRIZA-medlemmer har forsøgt at rehabilitere Gyldent Daggrys parlamentsmedlemmer.

Under pres fra Grækenlands kreditorer ønsker de at understrege Gyldent Daggrys forfatningsmæssige legitimitet.

Det har været nødvendigt med massivt pres fra neden for at forhindre, at myndighederne vender det blinde øje til Gyldent Daggrys vold.

Bøller fra Gyldent Daggry demonstrerer (Billede: Steve Jurvetson på Flickr)

At fastholde dette pres er vigtigt for at forhindre nazisterne i igen at vokse og udnytte SYRIZAs vanskeligheder til deres fordel.

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2449, 14. april 2015.

Foto: Michalis Famelis Wikimedia Commons

Nej til aftalen
– dette må ikke gennemføres!

Vi bringer herunder uddrag fra en udtalelse fra SEK, Internationale Socialisters søsterparti i Grækenland, der opridser et perspektiv for, hvordan kampen kan fortsættes og udvides.

Aftalen mellem SYRIZA-regeringen og Eurogruppen fredag den 20. februar er en forlængelse af nedskæringspolitikken og en opgivelse af selv de mindste løfter om indfrielse af arbejdernes krav.

Udfordringen er nu, hvordan man kan forhindre denne destruktive udvikling. Er der et alternativ, og hvordan kan det sættes igennem? Tre skridt er nødvendige.

1. Fortsættelse af arbejdernes kampe

Det første er fortsættelsen af arbejdernes kampe, som bekæmpede trojkaens memoranda-angreb gennem hele den sidste periode. Vi er nødt til at kæmpe mod den "fastfrysning", som den nye aftale bringer, og kræve gennemførelse af alle de krav, der har haft fokus i arbejdskampene:

Alle fyrede arbejdere skal tilbage til deres job. ERT, den nationale tv-station, skal genåbnes, ligesom alle skoler, sygehuse osv., der er blevet lukket i de seneste år. Nej til mere "ståen til rådighed", ikke flere "evalueringer", ikke flere lønreduktioner i den offentlige sektor.

Rovdyrene i den private sektor, som fx COSCO, skal ud af havnene, lufthavnene, jernbanerne, vandforsyningen, elselskaberne. Genopretning af løn, pension og kollektive aftaler mod nedskæringer, gamle og nye.

Stop de racistiske "memoranda" (fratagelse af statsborgerskab for 2. generationsindvandrere, politiets racistiske angreb mod indvandrere kaldet "Xenios Zeus", koncentrationslejre, muren ved grænsen til Tyrkiet, Frontex-patruljer), der ikke kun angriber flygtninge og indvandrere, men hele arbejderklassen.

Ødelæg alle de mekanismer, der beskyttede det nynazistiske Gyldent Daggry. Kræv retsforfølgelse og fordømmelse af nynazistiske mordere.

Vi har brug for igen at starte strejker og demonstrationer, besættelser og sit-ins. Vores styrke ligger i de organiserede dele af arbejderklassen og deres kamp, ikke i meningsmålinger.

2. Politisk generalisering

Det andet skridt er den politiske generalisering af arbejdernes kampe og krav ved at bruge det antikapitalistiske overgangsprogram: Slet gælden, bryd med euroen og EU, nationalisering af bankerne under arbejderkontrol. Enhver kamp har brug for et overordnet perspektiv for at kunne sejre.

For ikke at bukke under for afpresninger fra Den Europæiske Centralbank må bankerne stoppes ved at stoppe for likviditet. For at vi ikke skal frygte, at spekulanter vil fremprovokere et "bankrun" og tage deres midler til udlandet, er det nødvendigt at have kontrol over banksystemet, valuta og kapitalstrømme.

Med disse antikapitalistiske foranstaltninger kan vi understøtte arbejdernes kamp for "Nej, vi vil ikke betale gælden" og stoppe udhulingen af løn, pensioner og sociale ydelser af hensyn til rentebetalingen.

Selv de officielle budgettal viser, at vi har betalt enorme summer for gælden i de sidste tre årtier, og at gælden i stedet for at falde er stigende. Kampagnen for at droppe gælden er det mest modne krav og en generel vej ud. Det er et nødvendigt supplement til den daglige kamp.

3. Styrk den revolutionære antikapitalistiske venstrefløj

Det tredje skridt er at styrke den revolutionære antikapitalistiske venstrefløj. Kompromiset mellem SYRIZA og Eurogruppens bankfolk og deres institutioner er bekræftelsen på dødvandet for den reformistiske vej. Det er ikke et momentant tilbagetog, det er en integreret del af en strategi, der kigger efter alliancer med og broer til højreorienterede politikere, alliancer og broer til institutionerne og kapitalist-klassens politikere.

Der er måske gået et århundrede, siden Rosa Luxemburg talte om dilemmaet 'Reform eller revolution', men aktualiteten af dette dilemma er foran os. De, der troede, de kunne afskaffe dette dilemma ved at omdøbe SYRIZA til en "ny radikal venstrefløj, der overvinder de gamle skillelinjer", er nu i en ubehagelig position. De tapre beder om tilgivelse, og de uforbederlige leder efter undskyldninger.

Det er ikke tiden til frustration og tilbagetog. Nu er det tiden at gribe stafetten for omvæltning, før de andre taber den. Alle os, der deltog i den bevægelse, der har bragt fire regeringer til fald på fem år, vi kan og er nødt til at slutte os til det revolutionære venstres rækker og tjene perspektivet om omstyrtelse af kapitalismen, for et samfund, hvor arbejderne har kontrol over den rigdom, de producerer, og deres egne liv.

SEK er en del af den anti-kapitalistiske koalition, ANTARSYA.

Hele udtalelsen kan læses på http://socialister.dk/avis/visartikel.asp?art=34351

SYRIZA, valgløfter og Euro-aftalen

Den sociale krise fortsætter. SYRIZA går frem i meningsmålingerne, men kan ikke indfri valgløfterne.

Af Jørn Andersen

For 3 måneder siden, 25. januar, vandt SYRIZA det græske valg over de nedskærings-partier, der på skift havde haft regeringsmagten siden militærjuntaens fald i 1974.

SYRIZA vandt valget på løfter om at sætte en stopper for den sociale krise, der de seneste år har hærget græske arbejdere og fattige.

Knap en måned senere, 20. februar, indgik SYRIZA en "aftale" med Eurozonens finansministre.

Uanset hvordan man tolker de finere detaljer i den, så er det klart, at aftalen betyder, at SYRIZA ikke kan gennemføre sine valgløfter.

SYRIZAs løfter

Inden valget havde SYRIZA fremlagt et program, man ville gennemføre inden for de første 100-dage – dvs. inden 5. maj. Programmet ville bl.a.:

- sikre udbetaling af pensioner
- annullere fyringer i den offentlige sektor
- øge mindstelønnen til 751 euro om måneden (5.600 kr.)
- immigration knyttet til anstændighed og menneskerettigheder
- elektricitet til alle 300.000, der har fået den afbrudt
- ingen nye privatiseringer

Man ville gennemføre dette uden at bryde med euro-samarbejdet eller EU.

Den marxistiske økonom Michael Roberts kaldte det 'en umulig trekant': 1) indfri valgløfterne om at løse den sociale krise, 2) blive i Euroen, 3) holde sig ved regeringsmagten.

Euro-bosserne sagde nej

Men Euro-bosserne ville ikke lege med. Med 'aftalen' sikrede Euro-finansministrene, at SYRIZA ikke ville kunne gennemføre et eneste af disse løfter.

Man plejer ved den slags aftaler bagefter at udtale sig, så alle kan sige, at man har opnået noget.

Men den tyske finansminister Wolfgang Schäuble gned salt i SYRIZAs ydmygelse: "Grækerne vil sikkert få svært ved at forklare aftalen til deres vælgere."

SYRIZA skulle ikke kun bankes på plads. Det skulle også kunne ses, at de blev banket på plads.

SYRIZAs valgsejr måtte ikke inspirere i resten af Europa – fx Podemos i Spanien, men også Portugal, Irland og Italien, hvor krisen også er dyb.

Løfterne forsvandt

I Michael Roberts' "umulige trekant" er det foreløbig den sociale genopretning, der er blevet ofret.

Løftet om en mindsteløn på 751 euro om måneden inden for 100 dage blev efter aftalen til, at det kunne ske over 2 år. Og som en aftale med "arbejdsmarkedets parter".

Løftet om 'ingen nye privatiseringer', som SYRIZA gentog efter valget, blev droppet, da regeringen fornylig meddelte, at man ville sælge statens andel i havnen i Piræus.

Nogle få af de offentligt ansatte, som de forrige regeringer havde fyret, er blevet genansat. Men langt de fleste er ikke. Nogle få har fået elektricitet, de fleste ikke.

Fremgang for SYRIZA

Ikke desto mindre har SYRIZA siden aftalen ligget på omkring 47 pct. i meningsmålingerne – 10 pct. over valgresultatet.

De fleste grækere ved, at dette kun var første slag i en længere kamp.

Men det er også klart, at SYRIZAs hidtidige strategi er slået grundlæggende fejl. Debatten om en anden strategi er i gang.

3 Nej-stemmer mod aftalen fra Die Linke

3 parlamentsmedlemmer fra venstrepartiet Die Linke stemte 27. februar Nej i det tyske parlament til euro-gruppens aftale med den græske regering.

10 undlod, mens flertallet af Die Linkes parlamentsgruppe stemte ja.

I en erklæring fra de 3 – Christine Buchholz, Inge Höger og Ulla Jelpke – begrunder de bl.a. deres Nej således:

"Vi stemmer i dag nej til forslaget fra finansminister Schäuble, fordi han afpresser den græske regering til at fortsætte med at servicere gælden til bankerne og til at fortsætte de katastrofale nedskæringer. Schäuble og trojkaen er ansvarlige for resultatet af forhandlingerne, ikke den græske regering, der står med ryggen mod muren."

De påpeger desuden, at 96 pct. af de såkaldte "hjælpepakker" til Grækenland kommer tilbage som renter og afdrag til de europæiske banker.

Erklæringen bærer overskriften: "Ja til at hjælpe – Nej til afpresning af Grækenland ved hjælp af Schäuble."

OK15: 1-0

til de offentlige arbejdsgivere

Arbejdsgiverne gik af med sejren ved overenskomstforhandlingerne på det offentlige område. Kommunernes Landsforening, Danske Regioner og Moderniseringsstyrelsen kom endnu et skridt videre på deres vej mod konkurrencestaten.

Af Lene Junker

Erfaringerne fra OK13 var, at ingen igen skulle efterlades alene på perronen som lærerne. Status på OK 15 er, at alle stod tilbage på perronen, mens konkurrencestats-toget kørte videre.

Allerede i december 2014 skrev vi i denne avis, at de faglige organisationer holdt lav profil og kun kom med svage udmeldinger forud for overenskomstforhandlingerne. Dette billede ændrede sig ikke i løbet af forhandlingerne.

Derfor kunne de offentlige arbejdsgivere stå fast på deres "Velfærd i forandring" udspil. Det går ud på at svække de kollektive arbejdstidsaftaler og tillidsrepræsentanterne, som er garanten for at de bliver overholdt.

Forliget på det statslige område satte rammen for både løn, arbejdstid og diverse fryns også for de ansatte i regioner og kommuner.

En beskeden lønfremgang de næste tre år, der måske sikrer reallønnen. Al lønstigning udmøntet i procent og ikke i kr. Heller ingen solidaritet med de lavestlønnede via en lavtlønspulje.

Ingen arbejdstidsaftale til hverken gymnasielærerne, lærerne i Uddannelsesforbundet eller til lærerne på folkeskoleområdet.

En uges ekstra barselsorlov til fædre og lidt fokus på arbejdsmiljø.

De sprængfarlige spørgsmål om MED-systemet og tillidsrepræsentantens rolle blev ikke afvist, men sendt i udvalg og vil dukke op igen i 2018.

Ingen Stem Nej-kampagne

I skrivende stund er næsten alle overenskomstforlig godkendt ved urafstemning blandt medlemmerne.

Generelt var stemmeprocenten lav, og JA-procenten ret høj. Det udtrykker lave forventninger og accept af de faglige lederes udsagn om, at resultatet var det bedst opnåelige.

Det gælder især sygeplejesker, pædagoger og socialrådgivere.

Blandt gymnasielærerne stemte 55% ja – 29% nej – 15% blankt. Blandt Uddannelsesforbundets medlemmer stemte 51% ja – 42% nej og 7 % blankt.

Flere lærerere stemte Nej

... alligevel smiler Ziegler

I Danmarks Lærerforening stemte 70% ja – 30% nej. Her er tale om relativt høje Nej-stemmetal i forhold til hvad de plejer.

Af Lene Junker

Det er på den ene side et udtryk for den frustration og vrede, som mange lærere føler ovenpå OK13-overgrebet og de arbejdsvilkår, dette medførte.

På den anden side udtrykker det også, at der ikke eksisterer et lederskab, som er stærkt nok til at organisere Nej-argumenter, aktiviteter og solidaritet på tværs i tilstrækkelig omfang.

Danmarks Lærerforenings hovedstyrelse anbefalede enstemmigt at stemme Ja. Og Anders Bondo tog på Ja-turné i hele landet.

Alligevel stemte 30% Nej.

Nej-centre

Der var ingen samlet NEJ- kampagne, men forskellige Nej-centre: Frederiksberg Lærerforening og Ballerup Lærerforening, som anbefalede at stemme Nej. Facebookgruppen "Se mig i øjnene" samlede mange Nej-sigere ligesom Facebooksiden "Stem Nej til OK 15" nåede ud til flere tusinde.

Enhedslistens Lærernetværk

Enhedslistens Lærernetværk udsendte en opfordring til at stemme Nej og gøre modstand:

Den lyder i uddrag:

"Ziegler smiler, for KL er kommet et skridt længere trimningen af den offentlige velfærd, så man uhindret kan presse mere arbejde ud af de ansatte. Corydon kan gå til valg på at have en aftale med lærerne, som samtidig er i tråd med produktivitets-kommissionens rapport.

At stemme NEJ er at vise sin utilfredshed. Den skal vi bringe med videre til den kommende valgkamp.

Et NEJ-flertal vil åbne nye scenarier. DLF skal varsle strejke, og KL vil måske varsle lockout. Så vil der igen blive forhandlinger i Forligsinstitutionen, da strejken/lockouten kan udsættes to gange to uger.

Denne periode skal bruges til at styrke vores sammenhold og opbygge støtte og solidaritet fra andre faggrupper. Her kan der også komme et nyt forlig, så vi skal ud i en ny afstemning. Men konflikt er også en reel mulighed, selvom det næppe er regeringens ønske så tæt på et valg.

Kan vi så vinde en sådan konflikt? Det er ikke sikkert, da et regeringsindgreb altid er muligt. Men vi kan gøre et forsøg, og vi foretrækker en situation, hvor vi og vores fagforening ikke accepterer Lov 409 som grundlaget. Det vil stille os i en stærkere position til at lave lokale aftaler i de næste tre år og fortsætte kampen ved OK-18."

Heller ikke Enhedslistens Lærernetværk kunne organisere aktiviteter og solidaritet på tværs.

Resten af Enhedslistens faglige netværk og Fagligt Landsudvalg havde megen kritik af overenskomstforligene, men ville ikke opfordre til at stemme Nej!

Initiativet tilbage til gulvplanet

Krisen betyder øget konkurrence. Krisen og den faglige venstrefløjs svaghed betyder, at arbejdsgiverne har selvtillid nok til at angribe igen og igen.

Af Christine Bergen

Det drejer sig ikke "kun" om angreb på løn og arbejdsforhold. Men også mere eller mindre åbenlyse angreb på vores kollektive faglige organisering og overenskomsterne.

Angrebene er så grundlæggende, at ingen gruppe kan vinde alene.

Stå sammen

SAS mistede 40 mio. kr. på kabinepersonalets strejke – men tjente det og mere til ind på ekstra billetsalg, da Norwegian-piloterne gik i strejke få dage senere. Og Norwegians systematiske brug af strejkebrydere under strejken svækkede dens effektivitet.

Dette understreger behovet for sammenhold.

Alle ansatte i luftfartsbranchen oplever samme pres – på tværs af fagskel, firma, land. Derfor må kampen opfattes som én: Én fælles kamp for ikke at underbyde hinanden på løn og arbejdsforhold, og én kamp for, at en strejke i ét firma ikke skal gavne et andet.

De angreb, vi står overfor nu, på alle arbejdspladser, er så stærke, at skal vi vende udviklingen, skal der skabes sammenhæng mellem de forskellige kampe. Det er nødvendigt at opbygge netværk på tværs af arbejdspladser og brancher.

Det er alles kamp

Det strejkende kabinepersonale i SAS udtalte, at de kæmpede alles kamp – en kamp mod angreb på faglig organisering.

Dette angreb foregår ikke kun i luftfartsbranchen, også på det offentlige område, hvor man forsøger at svække kollektiv organisering og fx lade tillidsmænd blive uddannet af arbejdsgiveren i stedet for af fagforeningen. Noget lignende sker i private virksomheder.

Arbejdsgiverne følger selvfølgelig med i, hvad der sker i andre brancher for at vurdere, om de tør følge samme eksempel. På samme måde må vi organisere os, så vi kan lære af hinandens sejre – og nederlag.

Tro ikke på Arbejdsretten

Blandt de faglige ledere er der stor tiltro til de arbejdsretlige systemer.

Konsekvensen er, at strejker og sympatiaktioner er blevet opgivet eller udskudt til fordel for at vente på en afgørelse. Det giver arbejdsgiverne tid til at forberede sig.

I tilfældet med Ryanair – som gang på gang har vist sig klar til at kæmpe mod fagforeninger og organisering – venter man med at starte konflikt, til Arbejdsretten (måske) siger, den er lovlig (måske) til maj.

Når fagforeningerne slæber Ryanair eller SAS for Arbejdsretten for at få afgjort om en konflikt er lovlig, tager det flere måneder, før der er en afgørelse.

Men når SAS en sen lørdag aften beder Arbejdsretten tage stilling til kabinepersonalets strejke, kan dommen om, at strejken er ulovlig, falde under et døgn senere, søndag formiddag!

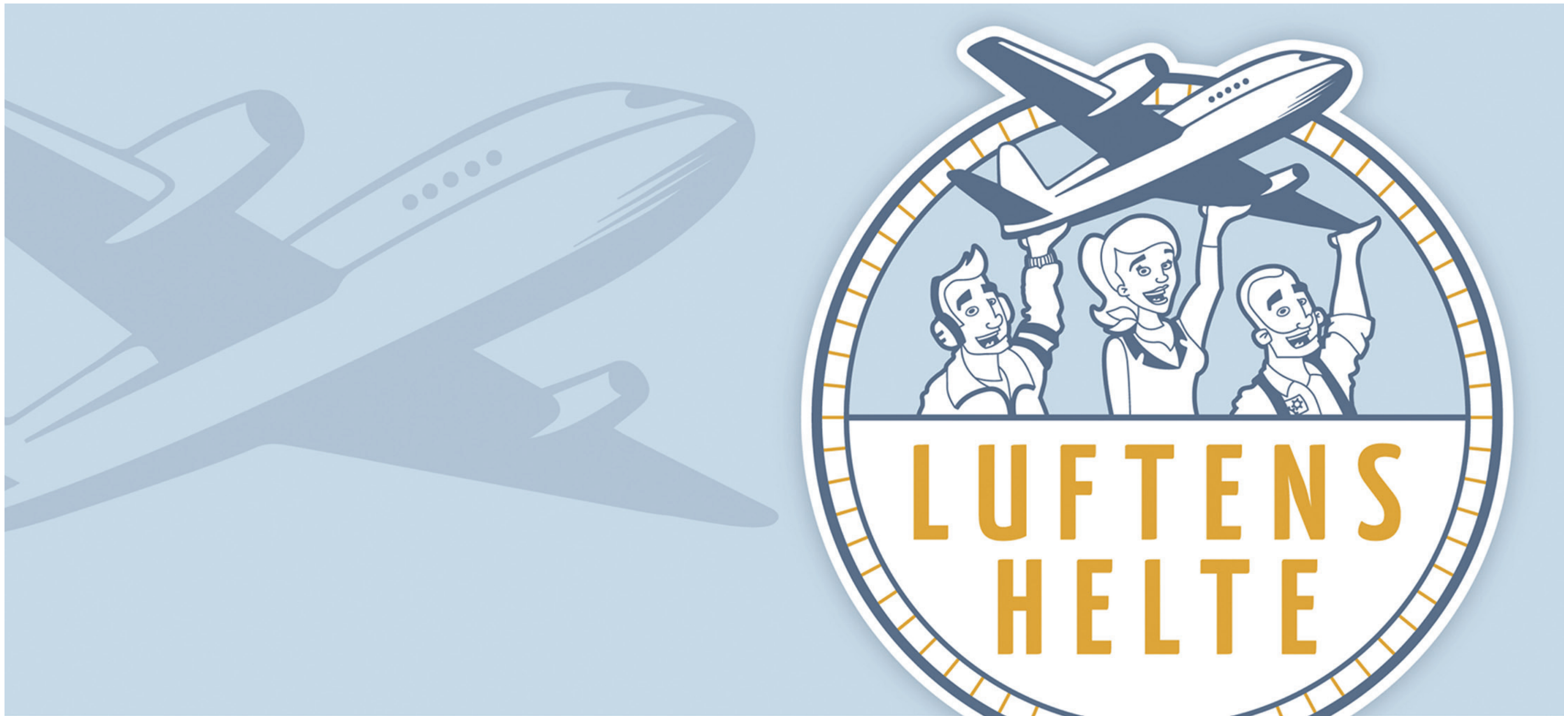
Arbejdsretten er langtfra neutral. Fra dens oprettelse i 1899 til 1983 (her stopper opgørelserne) er arbejdsgiverne kun blevet idømt mindre end 1 procent af det samlede bodsbeløb.

Stol på egen styrke

I stedet for at have tiltro til Arbejdsretten må vi stole på vores egen styrke – også når den ikke er i top.

Arbejdsretten kan presses, men ikke ved små velmenende aktioner foran retten, når de behandler en sag. De faglige ledere ønsker at overlade initiativet til Arbejdsretten – vi skal tage det tilbage til almindelige arbejdere og fagligt aktive på gulvet.

Men det skal organiseres – og det kræver en faglig venstrefløj, som ønsker at opbygge på gulvplan, og som argumenterer for at stole på vores egen styrke i stedet for at håbe på arbejdsret og forhandlinger bag lukkede døre.

Kamp for ret til organisering i Ryanair

Da flyselskabet Ryanair annoncerede at de ville starte en base i Københavns Lufthavn i marts prøvede Flyvebranchens Personale Union (FPU) at starte forhandlinger om overenskomst.

Af Christine Bergen

Men Ryanair har gennem hele sin historie nægtet at anerkende fagforeninger, og har hidtil ikke tegnet overenskomster, så derfor varslede FPU konflikt med Ryanair, og en række LO forbund varslede sympatikonflikt.

FPUs konflikt med Ryanair får ingen betydning, da FPU ingen medlemmer har i Ryanair.

Sympatikonflikten vil til gengæld ramme dem hårdt – den vil lukke for fx bagagehåndtering, påfyldning af benzin osv., fordi de arbejdere som er organiseret i forbund, som er en del af konflikten, ikke må levere ydelser til Ryanair.

Konflikterne træder dog ikke i kraft endnu. FPU har bragt sagen for Arbejdsretten – de vil først have dens ord for at konflikten og sympatikonflikterne er "lovlige".

Arbejdsretten har næste møde i sagen 12. maj, og FPU håber på, at afgørelsen falder snart derefter.

Slavelignende forhold og rekordoverskud

Ryanair er det største flyselskab i Europa, og forretningen går godt – de forventer rekordoverskud på 5 mia. kr.

Men de ansatte får ingen løn under sygdom, kun ¼løn under ferie, ingen pension eller tillæg for weekendarbejde eller overtid.

De skal selv betale for leje af uniform og ID-kort, skal stå til rådighed alle årets dage, får ingen løn for standby vagter og kan risikere for at blive forflyttet uden varsel til en anden europæisk base.

At strejke eller tale om Ryanair i medierne er opsigelsesgrund. Desuden er der dårlig løn og jobusikkerhed.

I retten...

Da Ryanairs første fly skulle lette fra Københavns Lufthavn 18. marts blev flyet forsinket 3 timer af 60 lufthavnsansatte, der stod tæt ved flyet. Det kostede Ryanair 135.000 kr. og tiltrak sig massiv opmærksomhed.

Ryanair slæbte efterfølgende HK, 3F, Serviceforbundet, Dansk Metal og Blik- og Rørarbejderforbundet i retten.

Og Ryanair erklærer også, at hvis Arbejdsretten giver FPU medhold i at en konflikt er lovlig, vil de slæbe "den danske model" for EU domstolen.

Matt Staunton fra den irske fagforening Impact advarer Ryanairs brug af retssystemet: "Selv om sagen skulle ende ved arbejdsretten, og man får medhold, bliver de ved med at appellere og appellere og appellere i håb om at køre modstanderen træt, eller at man løber tør for penge til advokater."

Ryanair i Billund – dagpengeregler skræmmer

Da Ryanair i 2012 oprettede en base i Billund Lufthavn forsøgte fagbevægelsen at presse dem til at indgå overenskomst.

Men der var ikke opbakning til at starte konflikt, fortæller den daværende lokalformand for 3F Brian Lyst til DR i et videointerview 18. marts:

"Der var stor frygt og utryghed omkring sit job, der var tale om ændringer af dagpengeregler og sådan noget. Så er det klart at jo tættere man kommer på konsekvensen af at gøre de her ting, jo sværere er det at overtale."

Ryanair piloter støtter strejkende i Norwegian

The Ryanair Pilot Group, som repræsenterer størstedelen af piloterne i Ryanair, støtter op om de strejkende piloter i Norwegian. RPG er en sammenslutning af piloter i Ryanair, så de kan tale med én stemme over for ledelsen i fraværet af en fagforening.

"De skridt, som piloterne i NPU [Norwegian Pilots Union, red.] har taget for at beskytte almindelige ansættelseskontrakter og lønforhold, fortjener mest mulig støtte fra enhver lønmodtager i Europa," skriver de.

Ryanair – bliv aktiv

Flyvebranchens Personale Union står bag en kampagne – Luftens Helte – for overenskomst for Ryanair ansatte.
Du kan gøre dig til en del af aktiviteterne.

Kalender

Onsdag 22. april kl. 17-19: Frivilligheds-møde, LO-Hovedstaden, Svend Aukens Plads 11. Tilmeld dig på kampagne@flyvebranchen.dk
1. maj: Massiv uddeling af flyers og balloner. Muligvis Luftens Helte-fest om aftenen.
Onsdag den 6. maj: Debat-arrangement i København (tidspunkt og sted endnu ikke meldt ud).
Tirsdag den 12. maj: Demonstration foran Arbejdsretten (tidspunkt og sted endnu ikke meldt ud).
Se mere om kampagnen Luftens Helte, og om kommende aktiviteter på www.flyvebranchen.dk/nyheder/luftenshelte/

Angreb på arbejdsforhold i luftbranchen

Benhård konkurrence mellem de forskellige flyselskaber betyder angreb på løn og arbejdsforhold – og omgåelse af overenskomster.

Af Christine Bergen

Det var hvad der lå bag strejkerne blandt SAS-kabinepersonalet og piloterne i Norwegian i starten af marts måned.

Det er også baggrunden for strejkerne blandt franske flyveledere (dem i kontroltårnene) og tyske Lufthansa-piloter, som det seneste år har strejket 15 gange.

Nej til "Cimber-finte"

SAS planlægger at spare 200 mio. kr. ved at lade datterselskaber tage sig af en del af driften – størstedelen skal findes på besparelser på overenskomsten. SAS's køb af flyselskabet Cimber (pris: 20 mio. kr.!) sikrede dem en overenskomst for kabineansatte, som er mere "fleksibel" og 25-30 pct. billigere.

Og inden 2017 vil SAS outsource alle kort- og mellemdistancefly med under 150 sæder – de ansatte står over for massive angreb på løn og arbejdsforhold.

"Cimber-finten" fik 1.300 SAS kabineansatte i strejke.

De strejkende var under massivt pres for at gå i arbejde – fra deres fagforening CAU, Arbejdsretten, medierne. Arbejdsgiverne i SAS truede med fyring.

Det er overladt til arbejdsretten

SAS har startet sag mod CAU for ikke at have gjort nok for at stoppe strejken – de kræver bod, og erstatning for den fortabte fortjeneste.

CAU har startet sag mod SAS for at bruge virksomhedsoverdragelse til at omgås overenskomsten hvilket er ulovligt. I bedste fald kommer der en afgørelse om 6-9 måneder, i værste fald om 2-3 år.

Taber CAU sagen har de Arbejdsrettens ord for at de 147 ikke er dækket af en overenskomst – og så kan de lovligt gå i strejke for at skaffe sig én.

OK-forhandlinger udvikler sig til strejke i Norwegian

Det fagforeningsfjendske Norwegian, som systematisk bruger social dumping, har også splittet deres ansatte op i datterselskaber.

Da 685 piloter strejkede, satte Norwegian skruebrækkeriet i system ved at bruge fly og personale fra datterselskaber og andre selskaber.

Alligevel kostede strejken 300 mio. kr.

Strejken fik massiv sympati, og flere forbund varslede sympatikonflikt (som først kan starte efter 2 uger ifølge fagretslige regler).

Strejken sluttede med en ny overenskomst: Ingen lønstigninger, men jobgaranti de næste tre år. Forringelse af pension, forsikring, arbejdstid og fleksibilitet. Og opdeling af piloterne i endnu flere datterselskaber.

Den indre fjende

Anti-radikaliserings-tiltag har med stærkere og stærkere røst været svaret på terror i Europa de seneste godt 10 år.

Af Charlie Lywood

Lige siden bombningerne i London i 2005 har man søgt efter midler i for at bekæmpe "the home grown terrorist", som kom indefra og ikke udefra som med 9/11 i 2001.

Attentaterne i Paris og København vil utvivlsomt sætte endnu mere skub i disse tiltag.

Allerede inden disse begivenheder har regeringen været langt fremme i deres bestræbelser. I regeringsgrundlaget (som jo også er tiltrådt af SF) ønskede man en kortlægning af "ekstremistiske og antidemokratiske miljøer" i Danmark.

Handleplan

Den blev udarbejdet af SFI (Socialforskningsinstituttet) og blev haglet ned som ubrugelig af bl.a. indenrigsminister Manu Sareen, da den udkom i efteråret 2014. Ikke desto mindre udsendte regeringen straks derefter deres "handleplan mod ekstremisme og radikalisering".

Handleplanen indeholder en hel række tiltag, hvis hovedbudskab er, at det civile samfund skal forebygge radikalisering ved at mobilisere skoler, fritidsinstitutioner, fængsler osv. til at spotte tegn på radikalisering og sætte ind, hvor de ser den.

Problemet er bare, at "radikalisering" og "ekstremisme" er politiske begreber, som ikke er så nemme at definere. Og når de bliver defineret, så viser det sig, at definitionen er det, som afviger fra den normale opfattelse af "demokrati".

"Ekstremistisk"

Fx er en række organisationer i kortlægningsarbejdet udpeget som "ekstremistiske", herunder Anti-Racistisk Netværk i Århus. Og man diskuterede helt åbent (det står i kortlægningen), om ikke SUF, Socialistisk UngdomsFront (ELs ungdomsorganisation), skulle optræde på listen.

De organisationer, som er nævnt – både islamistiske, højre- og venstrefløjs-organisationer – er alle helt legale foreninger. Men som ikke nødvendigvis mener, at det nuværende liberale, repræsentative demokrati er det eneste svar på, hvordan mennesker kan og skal organisere sig.

Hvilket ret har staten til at forebygge/bekæmpe disse menneskers ideer?

Det at tænke og tale frit uden statens indblanding burde jo netop kendetegne det liberale demokrati, man foregiver at ville forsvare. I virkeligheden minder det mere om det østtyske Stasi-system, hvor alle spionerede mod alle, og man bliver bange for at sige sin mening.

Det er dødsens farligt.

Derudover er handleplanen blottet for den tanke, at motivationen for at lave terror i Vesten kunne være, hvad Vesten, herunder Danmark, foretager sig i Mellemøsten.

Danmark er i krig mod en sunni-muslimsk oprørsbevægelse. Det kunne tænkes, at de handlinger, som foregår i Irak og tidligere i Afghanistan samt Europas opbakning til Israel, kunne motivere nogen til at slå igen.

Forebygge statens ekstremisme?

Hvordan skal man "forebygge" statens ekstremistiske ideer om at bombe sig ud af et problem, man selv har skabt gennem krig i Irak i flere omgange og ved at alliere sig med lige så brutale shia-militser?

Forskere i moderne terrorisme og radikalisering peger på en del faktorer, som peger væk fra regeringens anti-radikaliserings-strategi.

Hovedkonklusion på den forskning, som eksisterer (og der mangler en del), peger på at "ekstremisme" og "radikaliserings"-begreber er ideologisk bestemt. Magthaverne bestemmer, hvad de indeholder.

> **"Ekstremisme" og "radikaliserings"-begreber er ideologisk bestemt. Magthaverne bestemmer, hvad de indeholder.**

De peger på, at ideologien ikke er hovedforklaringen på voldelige handlinger. Vejen til at stå med en bombe eller et gevær i hånden, eller slås for en sag som i Syrien/Irak, er meget kompleks.

Der er ikke én profil, ikke én forklaring, tilfældighederne spiller en stor rolle. De sætter spørgsmålstegn ved om "radikaliserings-processen" til "ekstremisme" kan bruges som ramme for at "forebygge" terror.

Fx antager kortlægnings-rapporten fra SFI, at der er en bestemt (og statisk) relation mellem holdninger og handlinger, som der ikke er belæg for.

Stærkere PET

Alligevel ønsker staten ikke blot at have et forstærket PET som deres redskab mod den "indre fjende", som kunne tænke sig at handle på deres ideer mod staten.

De ønsker at mobilisere os alle sammen, både som professionelle og privatpersoner, i at finde "fjenden".

I Grundlovens §77 står der: "Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde på ny indføres." (Min fremhævning.)

Men det ser regeringen stort på.

Passet skal tages fra folk, som vil rejse til "konfliktområder" (læs: Syrien/Irak). Det er politiet uden en dommer, som vurderer.

En chef for Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) skal kunne bestemme, om en dansk statsborger i udlandet skal overvåges uden dommerkendelse.

Som juraprofessor Eva Schmidt tørt sagde: "Dette er vejen til en politistat."

Anders Henriksen har i sin bog "Antiterroren, retsstaten og demokratiet" (DJØF, 2011) skrevet, at udviklingen i anti-terroren begynder at gå fra at forhindre handlinger til at forebygge ideer.

Denne udvikling er blevet forstærket siden 2011 og bliver nu helt sikkert accelereret. Det skal bekæmpes.

Alles frihed står på spil.

Kender du Richard White?

Hvad er en terrorist? Det er uhyre kompliceret at tale om – men han er tilsyneladende ikke hvid.

Af Trond Poulsen

Er navnet Richard White måske ét, du genkender? Hvis han havde været brun i huden, ville du med garanti have vidst hvem han var. Men han var en hvid, 63-årig veteran – så alle overvejelser om terrorisme forstummer med det samme.

I stedet blev det konkluderet, inden for de første timer, efter hans angreb på lufthavnspersonale, at angrebet skyldtes hans "mentale helbred".

Politiet brugte fra første færd vinklen med mental sygdom til deres efterforskning. Historien er ikke engang nævnt med et ord i danske medier.

Havde han været muslim, ville vi stadig ikke være færdige med dækningen på tværs af medier.

New Orleans

En fredag aften, i marts i år, troppede han nemlig op i New Orleans Airport i USA, udrustet med en taske fuld af hjemmelavede brandbomber, en machete og giftspray.

Han gik målrettet efter sikkerhedspersonalet med først giftspray og derefter machete. Efter at have angrebet tre fra lufthavnens sikkerhedspersonale, blev han skuddræbt af lokalt politi.

I hans bil var der acetylen, freon og ilt på tanke. Det kan kombineres til et massivt sprængstof, men …

Men alligevel kender du ikke Richard White. For som mediebilledet er, er hvide veteraner ikke "terrorister" – de er bare forvirrede og mentalt syge.

En Omar derimod ville øjeblikkeligt have vækket international harme og fornyet terroralarm.

Det er racismens ansigt i mediebilledet, med en rygende pistol i hånden.

Filmanmeldelse

Man føler uretfærdigheden og ydmygelsen

Filmen Selma handler om Martin Luther Kings march mellem Selma og Montgomery, Alabama, i kampen for sortes ret til at stemme i 1965. Men hvorfor er det vigtigt at høre den historie? Filmen havde Danmarks-premiere 26. marts.

Af Jesper Mark Hansen

Da John Stephens og Common til den 87. Oscar-ceremoni accepterede en Oscar for sangen Glory, sagde Stephens: "When people are marching with our song, we want to tell you we are with you". Sangen var en del af soundtracket til filmen Selma (2014).

Det kan virke en smule naivt at tro, at folket vil rejse sig med en film. Film bruges trods alt primært som underholdning. Vi kender desuden i forvejen til Kings liv, og sortes ret til at stemme er i dag fundamentalt accepteret.

Kan Selma virkelig andet end at få os til at tænke "godt, vi ikke levede den gang"?

Man føler vreden

Det er i hvert fald svært ikke at være glad for, at man ikke levede den gang, når man ser Selma. Der sker nogle chokerende ting, som man aldrig ville forvente, hvis ikke man kendte til begivenhederne i forbindelse med Selma-marchen.

Man chokeres, som var man der selv. Man føler uretfærdigheden og ydmygelsen ved den måde, autoriteterne ser på, og behandler de sorte. Der er scener, som gør næsten fysisk ondt.

Det allermest centrale er dog, at man føler vreden. Man ønsker, at man kunne blande sig, at man kunne gøre noget. Man ønsker, at King ikke blev dræbt blot tre år efter filmens begivenheder. Man ønsker, at denne form for uretfærdighed aldrig vil ramme menneskeheden igen.

Stadig et globalt problem

Det er derfor, Selma er central. Racisme er stadig et globalt problem, og det er også et nationalt problem. Vi har aldrig haft apartheid i Danmark, men racismen og den yderste højrefløj vinder igen fodfæste.

8 pct. af den danske befolkning mener ikke, at Dansk Folkepartis indvandrerpolitik er radikal nok. En gruppe unge nazister stillede op ved det seneste kommunalvalg.

Når IS/U den 21. marts med en gruppe andre organisationer gik på gaden for at protestere imod den behandling af danske indvandrere og især muslimer, som er blevet lagt for dagen de senere år, blev det mødt med generel åbenhed.

Over 400 mennesker mødte op, og endnu flere støttede demonstrationen, til trods for at den var arrangeret af forholdsvist små organisationer. Der er altså en gruppe mennesker, som ønsker at se et racismefrit land. Det er disse mennesker, vi kan håbe på, Selma vækker.

For en enkelt demonstration er i sig selv ikke nok. Det er en konstant kamp at arbejde mod racismen, og det er langt fra ovre.

Selma viser fortvivlelsen ved, at det af og til ser ud til aldrig at ville ændre sig, men den viser også, at det vil ændre sig, hvis man holder fast. Måske vil filmen give en gruppe mennesker mod på at rejse sig i fællesskab for at kæmpe mod racismen.

For som Common sagde, da han og Stephens accepterede Oscaren: "This transcends race, gender, religion, sexual orientation and social status."

HVORNÅR?

De truer med
At tage det sidste
Fra dig der mangler …
Hvornår truer du dem
Der har det hele?

De overvåger
Dit soveværelse
Og dit arbejdshumør.
Hvornår overvåger du dem
Der kontrollerer alt?

De forklarer
At større ulighed
Er godt for din fremtid.
Hvornår forklarer du dem
At jorden tilhører ingen, alle?

De griner på åben skærm
Af din manglende uddannelse
og store uvidenhed.
Hvornår griner du
Af deres statistiske menneskeforagt?

De spiller demokrati
Scenen er besat, medie scenografer
Politikere, eksperter, penge aristokrater.
Du klapper lydigt
Hvornår forstyrrer du spillet?

ØF

Af Albert Hytteballe Pedersen

Don't Look Away

Fotoudstilling om ofrene for det syriske regimes tortur. Don't Look Away fortæller i fotografier, film og tekst seks unge syriske torturofres historier.

Arrangørerne håber på at kunne vise udstillingen i København den 8., 9. og 10. maj. Herefter er planen, at udstillingen skal rejse videre til andre storbyer i Europa.

Udstillingen vil blive fulgt op med at arbejde for to mål:

1) Vi vil appellere til FN og EU om at få krigsforbryderne i Syrien stillet for den internationale krigsforbryder-domstol.

2) Vi vil arbejde for en fælles europæisk flygtningepolitik, der skal sikre, at så mange som muligt får asyl. Herunder vil vi arbejde for behandling af asylansøgninger i Libyen for at beskytte de syriske flygtninge fra den farlige flugt over Middelhavet.

Udstillingen organiseres af frivillige, de fleste i forvejen aktive i frivilligforeninger som Venligboerne, Børnebørn for Asyl, HusEnFlygtning, Ascent og Gæstfrie i Halsnæs. Dignity hjælper med kommunikationsplan og er blandt talerne ved udstillingens åbning.

For yderligere oplysninger, ring til Malin Westerlund, mobil 31386908.

Arbejder-historie-festival 2015

"Fagbevægelsen dropper igen 1. maj-optog" hedder det på forsiden af reklame-avisen for årets Arbejderhistoriefestival, der foregår lørdag den 25. april på Arbejdermuseet i Rømersgade i København.

Af Jørn Andersen

ARBEJDER HISTORIE FESTIVAL

Sexreform-læge stiller op til folketingsvalget til efteråret

Ved det kommende folketingsvalg kan vælgerne stemme på den kendte læge Jonathan Leunbach fra SEXPOL-gruppen. Han står på kommunisternes liste. Valgprogram: Sundt sexliv, ordentlige boliger og socialisme.

SIDE 3

SELSKABET TIL FORSKNING I ARBEJDERBEVÆGELSENS HISTORIE — LØRDAG DEN 25. APRIL 2015

FAGBEVÆGELSEN DROPPER IGEN 1. MAJ-OPTOG

Fagbevægelsen og Socialdemokratiet må for sjette gang aflyse maj-optoget. Det sker af frygt for, at de sammenstød mellem politi og ungsocialister, der siden krisens start i 1907–08 har præget byens gader, kommer ud af kontrol.

LÆS SIDE 4

AU PAIR PIGE FRA KORSØR SER TILBAGE — SIDE 5

TROTSKISTER BAG STREJKE-PROTEST — SIDE 6

S-MINISTER LIS GROES TIL KAMP MOD TV-REKLAMER — SIDE 7

Historien er fra 1908 og er blot én af appetitvækkerne for festivalen (der i øvrigt er gratis).

En anden historie finder man på side 4: "Sexreform-læge opstiller for kommunisterne" og handler om Jonathan Leunbach, der var én af frontfigurerne i kampen for fri abort i 1930'erne og medudgiver af bladet Sexualpolitik.

På festivalen kan man vælge mellem 25 møder om en bred vifte af emner – trotskister, sex-reform, velfærd, kvindestemmeret og meget mere

Sidste år deltog 500 på den første Arbejderhistoriefestival. At dømme efter programmet bliver det endnu større i år.

Festivalen arrangeres af Selskabet til Forskning i Arbejderbevægelsens Historie (SFAH) i samarbejde med Arbejdermuseet og Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv (ABA).

Se det flotte program – og avisen – på sfah.dk

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Marxism 2015 i London 9.-13. juli

Ideer til revolution

Marxism 2015 er en 5-dages politisk festival, der samler tusinder af aktivister, fagforeningsfolk, studenter osv. Vælg mellem mere end 160 møder og vær med til at diskutere alt fra Palæstina til UKIP eller fra klimaforandring til socialistisk strategi.
Marxism 2015 finder sted i det centrale London. Der er mulighed for gratis, primitiv overnatning.
Reservér dagene allerede nu, hvis du har brug for en ferie med masser af politik!
Kontakt IS/U (isu@socialister.dk), hvis du vil vide mere eller gerne vil deltage sammen med andre fra Danmark.
Følg med på marxismfestival.org.uk – hvor du også kan tilmelde dig.

Ekstraordinært landsmøde i Internationale Socialister

**Weekenden den 13.-14. juni i Folkets Hus, Stengade 50, Nørrebro, Kbh.
Hele landsmødet er åbent for interesserede.
Der er to temaer for landsmødet:
1. Marxister og kvindekamp
2. IS efter januar-landsmødet
Vi opsummerer erfaringerne siden landsmødet, hvor IS gik ud af Enhedslisten, og præciserer det perspektiv for opbygning, vi vedtog i januar.**

Nærmere program kommer senere på www.socialister.dk – reserver weekenden.

1. maj med IS/U

København
**10.00 Fælles morgenmøde (ring Anders 3035 4256 for sted)
10.45 1. maj-tale
11.30 Afgang til Fælledparken
12.00 Mød os ved vores bod i Fælledparken, hvorfra vi sælger aviser og bøger
16.00 Vi mødes ved boden, gør status på dagen og hygger os**

Odense
**10.00 Fælles morgenmad, organisering mv. i Ungdomshuset
11.30 Avissalg mv på Flakhaven – demonstration til Kongens Have
13.00 IS/U base i Kongens Have
17.00-20.00 Opsamling, aftensmad, film om Påskestrejkerne i 1985 i Ungdomshusets Café**

Århus
**09.30 Morgenmøde, ring Hans Erik 6128 9615 for sted
12.00 Demonstration på Rådhuspladsen
14.00 Mød os ved vores bod på Tangkrogen, hvorfra vi sælger aviser og pjecer**

www.socialister.dk

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Mødeemnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafd

København
Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 23. april: Nellikkerevolutionen i Portugal 1974-75.
Torsdag 30. april: Hvorfor og hvordan sælger vi Socialistisk Arbejderavis
Torsdag 7. maj: Hvad vi mener vi med international socialisme?
Torsdag 21. maj: Socialister og valg
Torsdag 28. maj: Angreb på velfærd er angreb på kvinder
Fredag 5. juni: Grundlovs-grill kl. 16

Odense
Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 23. april: Socialister og valg
Torsdag 30. april: Historien om 1. maj
Torsdag 7. maj: Offentligt møde: Forandring fra neden – gå med i IS/U
Torsdag 21. maj: Ribus-konflikten i Esbjerg 1994-95
Torsdag 28. maj: Den russiske revolution 1917
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland
Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus
Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Tirsdag 28. april: Socialister og kampen mod sexisme
Tirsdag 12. maj: Markedsgørelsen af den offentlige sektor.
Tirsdag 26. maj: Mødeemne ikke fastlagt endnu.

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Dette er 2. artikel i kvindekampstemaet. Den første artikel handlede om hvordan kvindeundertrykkelsen opstod – læs den på socialister.dk. Næste artikel handler om kvindekampens historie.

Kvindeundertrykkelse i dag

Dagen før 8. marts sagde ligestillingsminister Manu Sareen: "Vi er ikke et land, hvor vi undertrykker kvinder. Der er rigtig meget ligestilling i Danmark." Han opfordrede kritikere til at "kigge ud af vinduet". Hvis vi følger Manu Sareens opfordring og "kigger ud" – hvad er det så vi ser?

Af Christine Bergen

Kvinder tjener mindre end mænd for samme arbejde. Kvindelige industriarbejdere tjener fx kun 89 kr., hver gang deres mandlige kolleger tjener 100 kr. for samme arbejde.

Kvinder tjener i gennemsnit 18 pct. mindre end mænd – og over et helt liv kun lidt over halvdelen af hvad mænd tjener. På trods af at de har arbejde, står kvinder står stadig for langt størstedelen af det huslige arbejde og børneopdragelsen.

En tredjedel af verdens kvinder (i Danmark 27 pct.) vil i løbet af deres liv opleve fysisk vold eller voldtægt. I betragtning af hvor mange, der rammes, er der utroligt lidt fokus på området. De "var selv ude om det", og meget få sager om vold mod kvinder bliver opklaret og fører til en dom.

Kvinder bliver gjort til objekter i reklamer, i massemedierne osv., og udsættes for nedladende og sexistiske kommentarer.

Kvindeundertrykkelse findes i høj grad i Danmark – og ikke kun i "udlandet", som Manu Sareen og andre prøver at bilde os ind.

På lige fod

Kvindeundertrykkelsen opstod side om side med klassesamfundet, da landbrugssamfundet udviklede sig.

På det tidspunkt kunne kvinder af forskellige årsager (som stigende børnetal, indførelse af nye arbejdsmetoder, fx ploven) ikke længere indgå på lige fod med mænd i det "produktive" arbejde – men blev i højere grad bundet til opgaver som børnepasning, madlavning og husligt arbejde.

Det var hvad Engels kaldte "kvindekønnets verdenshistoriske nederlag". Sideløbende med den materielle undertrykkelse opstod en række ideer om kvinders underlegenhed.

Med kapitalismen er kvinder kommet ind på arbejdsmarkedet. Dermed kan kvinder og mænd igen indgå på lige fod i produktionen.

Trods det er kvinder tydeligvis stadig undertrykte. Forklaringen skal findes i familiens rolle under kapitalismen – og kvinders rolle i familien.

Reproduktion af arbejdskraft

Reproduktion af arbejdskraft (dvs. at arbejderne genvinder deres kræfter, samt opdragelsen af en ny generation af arbejdere) er helt nødvendigt for kapitalismen.

I den tidlige kapitalisme blev familiebåndene revet fuldstændigt fra hinanden. Både mænd, kvinder og børn blev ansat til hårdt arbejde, bl.a. i minerne, hvilket truede tilførslen af sund arbejdskraft, og dermed profitten.

Derfor begyndte nogle af magthaverne at argumentere for at indføre en ny familiestruktur – kernefamilien.

> "Men kvindeundertrykkelsen eksisterer stadig – og den bliver retfærdiggjort af "nedarvede" ideer, om hvilken rolle kvinder kan og bør spille i samfundet.

I deres argumenter brugte de elementer fra den gamle patriarkalske ideologi. Manden skulle være familiens forsørger og overhoved, kvinden skulle passe mand, hjem og børn.

Generelt accepterede arbejderklassen det nye ideal for familien.

Selv om kvinderne blev fjernet fra lønnede job, isoleret i hjemmet og sat i økonomisk afhængighed af manden, var der fordele ved at slippe for 12 timers dagligt hårdt arbejde (efterfulgt af huslige pligter), hårdt arbejde under graviditeter osv.

Manden blev økonomisk ansvarlig for hele familien – men til gengæld blev der sørget for at holde ham sund og rask.

Og hans stilling i familien gav ham en illusion, om at han tilhørte en stærk og privilegeret gruppe. Det kunne få ham til at identificere sig med nogle af magthavernes normer.

For både kvinder og mænd blev familien en erstatning for de gamle fællesskaber i landsbyerne, som kapitalismen havde ødelagt. Det blev (i det mindste i princippet) en garant for nærvær og kærlighed.

Idealet var at manden skulle kunne forsørge familien for sin løn. Virkeligheden var, at lønnen tit var så lav, at familierne levede i fattigdom. Eller at kvinderne blev tvunget til at tage dårligt betalt deltids-arbejde, som kunne ordnes i hjemmet eller i nærheden af hjemmet.

De måtte finde sig i dårlige forhold – og ingen faglig organisering.

Kvinderne kommer på arbejdsmarkedet

Kvindernes indtog på arbejdsmarkedet i sidste halvdel af 1900-tallet blev muligt pga. teknologiske fremskridt, som reducerede byrden fra husligt arbejde, faldende børnetal og brug for stadigt flere arbejdere i en økonomi i hastig vækst.

I princippet blev kvinderne økonomisk uafhængige af manden (og fik flere rettigheder, bl.a. juridiske). Siden har "kernefamilien" fået konkurrence af mange andre familieformer.

Men den økonomiske lighed mellem kønnene – eller kvindernes genindtræden i det "produktive" arbejde på lige fod med mænd – har ikke skabt lighed mellem kønnene som i de klasseløse jæger-samler samfund.

Det skyldes, at ansvaret for reproduktion af arbejdskraften (på trods af børnehaver, sygehuse og andre offentlige foranstaltninger, som løfter visse opgaver) først og fremmest ligger hos arbejderfamilien. Især hos kvinderne, som bærer en dobbeltbyrde: Når de har fri fra arbejde, venter mange huslige opgaver.

For kapitalismen er den privatiserede reproduktion af arbejdskraft, som foregår i familien, den billigste måde at opretholde en sund og rask arbejdsstyrke på.

Som den engelske premierminister David Cameron sagde "det bedste velfærdssystem er familien".

Klasse-forskel

Kvindeundertrykkelsen rammer både magthavernes og arbejderklassens kvinder – men på meget forskellige måder.

Den herskende klasses kvinders virkelighed adskilte sig markant fra arbejderkvindernes slid og slæb. De havde tjenere til at tage sig af børnepasning og husholdning, de blev nægtet at være del af familiens "økonomiske anliggender" som blev styret af mænd, og var forvist til kedsomhed i hjemmet. Deres rolle var at føde en arving og ellers være "udstillingsobjekt".

Derfor stereotyperne om mænd og kvinders karaktertræk.

I dag har den herskende klasses kvinder gode jobs, og en tjenerstab til at ordne de huslige opgaver – så de bærer ikke samme dobbeltbyrde som arbejderklassens kvinder.

"Tjenerne" er typisk andre kvinder – fra arbejderklassen – som arbejder under dårlige forhold, til en dårlig løn. Måske er de endda au-pairs uden organisering, med baggrund i fx Filippinerne, og kan pga. deres position ikke stille for mange krav. Så meget for "søstersolidaritet"!

Det understreger, at kvindekamp er klassekamp, og at arbejderklassens kvinder ikke deler interesser med borgerskabets kvinder.

To kvindekamps-traditioner

Forbedringerne i arbejderkvindernes stilling de seneste år er en følge af de teknologiske fremskridt, der er sket under kapitalismen – og ikke mindst af arbejder-kvinders og -mænds kamp for bedre forhold.

Især har kvinders indtræden på arbejdsmarkedet og i den direkte produktion givet dem en mere lige stilling i forhold til arbejderklassens mænd.

Men kvindeundertrykkelsen eksisterer stadig – og den bliver retfærdiggjort af "nedarvede" ideer, om hvilken rolle kvinder kan og bør spille i samfundet.

Kvindeundertrykkelse og klasseundertrykkelse eksisterer side om side, og i kvindebevægelsens historie har der eksisteret to traditioner. En feministisk, som tager udgangspunkt i alle kvinder på tværs af klasse (og som ser en grundlæggende kamp mellem mænd og kvinder). Og én, som tager udgangspunkt i arbejderkvinders situation og ser kvindekampen som en del af klassekampen.

Det er emnet for kvindekamps-artiklen i næste nummer af avisen.

Socialistisk Arbejderavis

Socialistisk Arbejderavis

NORMALISERING NEJ TAK

MODSTANDEN VOKSER

modstand mod G8

OK2007 STEM NEJ

ANTIKRIG I OFFENSIVEN

STATEN OG REVOLUTIONEN

DEMONSTRATION FOR FLERE FRISTEDER

1. MAJ kl. 12.00 FRA RÅDHUSPLADSEN I KØBENHAVN

Socialistisk Arbejderavis

BUSH TRUER MED KRIG

INGEN KRIG MOD IRAN

STOP KRIGEN INDEN HAN BEGYNDER DEN

HOLA BANDOLA BAND

STUDENTER-OPRØR I FRANKRIG

Socialistisk Arbejderavis

FOGHS TERRORPAKKE:

FORSVAR DEMOKRATIET

49 FORRINGELSER AF DEMOKRATI OG YTRINGSFRIHED

FRANKRIG I FLAMMER

KAPITALISME OG GLOBAL OPVARMNING

RACISME - NEJ TAK

FREMGANG FOR LISTE Ø

En avis, der bygger netværk

Hvorfor bruge så meget tid på at producere og sælge en avis, der kun bliver læst af omkring 1000 mennesker?

Af Jørn Andersen, redaktør af Socialistisk Arbejderavis

Hvorfor bruger I ikke noget mere "moderne" end en trykt avis til at få jeres budskab ud?

Det spørgsmål bliver man uundgåeligt mødt med, når man står og forsøger at sælge nogle få eksemplarer af Socialistisk Arbejderavis til forbipasserende på gaden, på et uddannelsessted, foran en arbejdsplads eller til en demonstration.

Men hvordan er egentlig socialisters muligheder for at bruge andre medier? Kan de det, vi vil – hvis vi da ellers havde adgang til dem?

Magthavernes medier

I realiteten er de store medier – TV, landsdækkende radio og de store dagblade – lukket land. Ikke kun for socialister, men for langt de fleste almindelige mennesker, der har en mening eller gerne vil fortælle om et initiativ, de har taget.

De er i årtier er bygget op for at sikre magthavernes kontrol. Undtagelsesvis kan man få et læserbrev i en avis eller få lov at sige "sound bites" på ½ minut eller lidt mere.

For mainstream-politikere er det ofte nok med korte simple budskaber. De har kun brug for at bekræfte ideer, som folk kender i forvejen.

Men socialister ønsker et helt andet system. Det kræver mange flere argumenter, fordi det ligger uden for rammen af de ideer, vi er opdraget med og møder hver dag.

Hvad med de sociale medier?

Sociale medier kan være nyttige – hvis man erkender deres begrænsninger.

Et medie som Facebook er som et ekko-kammer: Man når ud til folk, man i forvejen kender. Desuden tilskynder Facebook ikke til længere, seriøse diskussioner.

Man skal altså have et netværk i forvejen for at kunne bruge fx Facebook til noget meningsfyldt.

Hvem taler vi til – og med?

Mange aktivister taler næsten kun med folk inden for ens egne cirkler: På ens arbejdsplads, uddannelsessted, fagforening, netværk osv.

Det betyder, at man generaliserer ud fra situationen på fx ens egen arbejdsplads. Og den er som regel elendig. Så man konkluderer, at forandring er umulig.

Socialistisk Arbejderavis forsøger at samle et helhedsbillede på tværs af arbejdspladser, uddannelsessteder, små bevægelser osv.

Avisen fortæller om en mere sammensat virkelighed, hvor der også er positive historier – som giver mulighed for handling.

Når folk fx er med til at mobilisere mod racisme, så står det i avisen, og man kan bruge det på ens egen arbejdsplads eller skole.

Der er mange ting en lille avis som Socialistisk Arbejderavis ikke får med. Men det er stadig langt, langt bedre end det, vi ville kunne som enkeltpersoner.

Et større netværk

Når du møder en sælger af Socialistisk Arbejderavis på gaden, så møder du ikke bare én, der vil trække en 10'er op af lommen på dig for en solgt avis.

Du møder først og fremmest én, som gerne vil diskutere, hvordan vi slår magthavernes angreb tilbage – og hvordan du kan bidrage til det.

Avisens vigtigste formål er at være med til at bygge et større netværk af socialister.

Når kampen rykker

Det vil blive guld værd, når arbejderklassen – eller studerende osv. – i bredere omfang begynder at røre på sig.

Så bliver avisens rolle udvidet: Erfaringer om sejre på én arbejdsplads eller skole kan formidles videre til andre – og bruges dér. De bedste argumenter kan nå ud til langt flere. Og endnu flere kan inddrages i at bygge et socialistisk modsvar til system-politikerne.

Men det starter med hvad du gør i dag: Hvis vi er et netværk på 50 eller 100, den dag tingene begynder at rykke, kan vi ret hurtigt blive 200, 300 eller 500. Men vi kan ikke blive 2.000 eller 5.000. Det kræver, at vi er 2-500, inden tingene rykker.

Mange siger: Ja, jeg skal nok være på barrikaden, når tingene rykker. Fint nok, men det er der så mange, der vil være.

Spørgsmålet er, om du vil være med at bygge et fundament, så vi, når tingene rykker, kan blive stærke nok til at nå ud på de fleste større arbejdspladser og skoler.

Det er et sådant netværk, Socialistisk Arbejderavis er et redskab til at bygge.

Så næste gang du møder en sælger af Socialistisk Arbejderavis, så sig: "Ja, jeg vil også være med!" – eller giv dit telefonnummer, så I kan aftale, at I diskuterer det mere grundigt og seriøst over en kop kaffe.

Gå med i Internationale Socialister/ISU

Vi har brug for dig, hvis du vil være aktiv. Og vi har brug for dig, hvis du bare vil støtte. Internationale Socialisters Ungdom kører frem til slutningen af april en medlemskampagne. Hvis du er under 30, kan du for 75 kr. om året blive medlem af ISU. Som medlem får du Socialistisk Arbejderavis med i prisen. Tilbuddet gælder selvfølgelig hele året!

Meld dig ind på socialister.dk/medlem

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST DANMARK

PP

B